

ΜΕΤΕΩΚΕΤΑ

1925

Η Βροσση Μπέλα

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΗΜΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΛΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7.

Ίδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Εσωτερικού δι' εν έτος. . . Δραχ. 100
Εσωτερικού > > > Φρ. 100
Αγγλίας-Αιγύπτου > > Δόλ. 1
Αμερικής > > Δολ. 4
Αυστραλίας > > Δολ. 80

Αι εσώηνοι και τμήνηνοι κατ' αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δέον ν' αποστέλλονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
Εσωτερικού δι' εν έτος 12 Βιβλία Δραχ. 120
Εσωτερικού > > > 180

Το τεύχος τιμάται Δραχ. 2

Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμαί 6

Δι' Αγγλίας ιδιαίτερα συμφωνία.

Τα προσηγόμενα τεύχη τιμούνται δραχμαί 3
Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών
του και των δι' του Γραφείου του παλαιών
μένων φύλλον, διαδίδεται δι' του Κεντρικού
Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλον ως η
κάτωθεν βεβαίωση τουτού.

«Το Κεντρικόν Πρακτορείον Έφημερί-
δων βεβαίωι ότι, ως εξής, εκ των επι-
σημών βιβλίων του περιόδικου «Μπου-
κέτο» πωλεί έβδομαδιαίως άνω των ελ-
κοσι χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμαίς έκεί-
νονδους ήθελεδιαψεύσειτ' άνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :

Τραπεζής Καστοπούλου 1879

Τραπεζής Καλαμών 1918)

Κεφάλαια Δραχ. 10.000.000.—

Αποθεματικά > 5.000.000.—

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ :

ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις εν όψει και επί
προθεσμίαις, Δραχμών και Ξένων Νο-
μισμάτων υπό τούς συμφεροτέρους
όρους.— Έκτελεί πάσης φύσεως τρα-
πεζιακάς εργασίας.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

Όδός Πειραιώς 18. (Όμόνοια)- Αθήναι

Κύκλοι τμηματικών και διπλο-
ματικών εξετάσεων. Διδασκαλία και
εξέτασις καθημερινή και εργασία
έν γένει αρτιωτική, εγγυώμεναι εις
τούς τακτικώς παρακολουθούντας
φοιτητάς επιτυχίαν άσφαλτή.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΝ “PALACE HOTEL”

Αποπερατωθείσης τελείως της άνοικοδομήσεως, ήρξατο
λειτουργούν κανονικώς από τας 15 Ιουνίου το μέγα εν
Λουτρακίω ξενοδοχείον “PALACE”, υπό την διεύθυνσιν
του κ. Ιωάννου Κριεμπάρδη, όστις πρό ούδεμιάς δαπάνης
εδίστασεν ίνα καταστήσῃ τοῦτο εφάμιλλον των ευρωπαϊ-
κών ξενοδοχείων, άνώτερον όμως ως προς την τοποθεσίαν.

Ανεγερθέν εις μαγευτικήν τοποθεσίαν πλησίον των
λουτρών και καθ' όλους τούς κανόνας της αρχιτεκτονι-
κής των λουτροπόλεων με μεγάλας βεράντας εισχωρού-
σας εντός της θαλάσσης, με καινούργη επίπλωσιν, λουτρά
καθαριότητος, ευάερος αιδούσας, με νιπτήρας άφθόδου
ψυχρού και θερμού ύδατος, μάγειρον ευρωπαϊόν, όστις
ικανοποιεί όλα τα γούστα και με υλικά άρίστης ποιότητος.

Θαυμασία τζαζ-μπάντ παιανίζει κατά τα γεύματα κα-
θημερινώς, έκάστην δε Κυριακήν ό χορός εξακολουθεi
μέχρι πρωίας.

ALBA

Το γέλιο δεν έχει δελτηρο
Χωρίς λευκά δόντια
Δεν κάνει κανείς λευκά δόντια
Χωρίς δοντοπαστα “ALBA”

Γενικός Αντιπρόσωπος
Ι. Β. ΛΑΒΙΑΔΗΣ
Έτος Περιορισμού 2 ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΜΕΤΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΟΔΗΓΩΝ

ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΣ
Α! ΚΑΙ Β!

ΑΥΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ

Πωλείται εις όλα τα Βιβλιοπωλεία

Λογιστάι, Σπουδασταί, διδασκῆτε
την υπερίαν θεωρίαν της Λογιστικής
Η ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΤΕΡΡΑΚΩΘΗ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑ ΕΝΤΥΠΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΕ “Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ”

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι δραχμών 50.000 έτησίως 7 ο/ο

β') Εις Συνάλλαγμα έτησίως 6 ο/ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ
Γιατρός Δερματολόγος. Έπιδρασε
επίαν Έκμηλη της Ιδρυσεως
κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκστην ώραν
Κεφαλληνίας 15α Ώρα 8-10 π.μ.
και 4-6 μ.μ.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ
των καλλιτέρων οικογενειών της Πό-
λεως Καλαμών προτιμούν πάντοτε
τον οίκον “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ό όποιος
ράπτει τα πλέον σιγ γυναικεία φορε-
ματα με γούστο Παριζιάνισσα και
καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθή-
κας. Γράψατε στο “Μπουκέτο”.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφείον Θ. Ι.
Παπουλίου, 64-Έσφοδ-64.

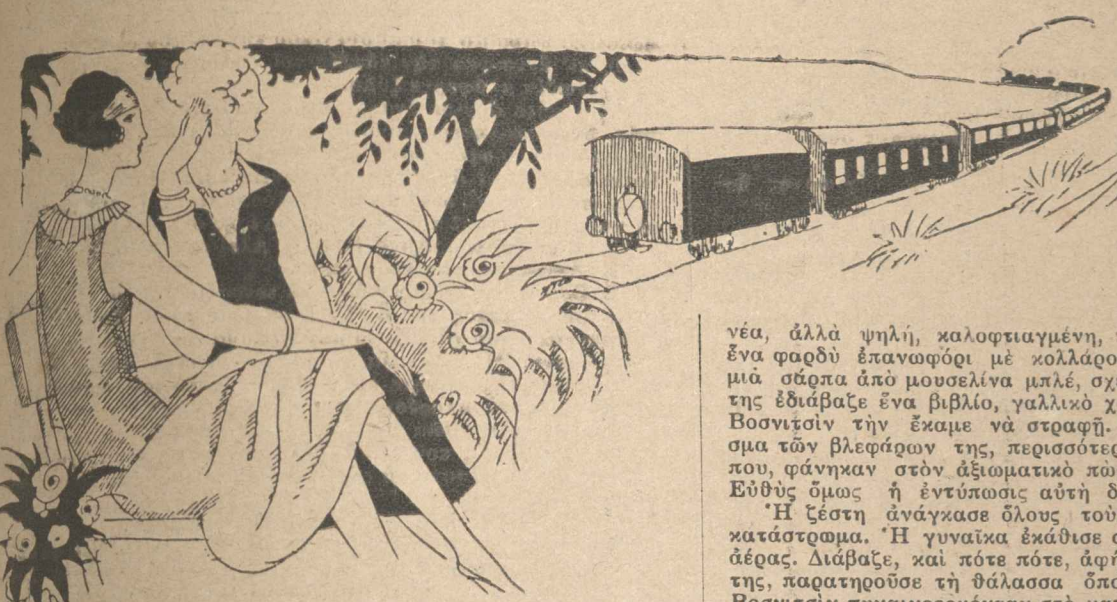
ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗΣ, Παι-
διατρός—Παθολόγος Άχαρών 155α

Τα περίφημα Συνομό Λουτρού
ΔΑΝΙΟΛΟΥ τα όποια εδωκόμην
σαν εις την έκδοσιν της Βιεννης και
εις τούς διαγωνισμούς του “Μπου-
κέτο” έγιναν άτακτικα γιά κάθε
έκλεκτὴν οικογένεια των Αθηνών και
του Πειραιώς.

8 Αυγούστου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ε.17

ΡΟΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΕΝΟΤΣΚΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΡΙΝ

Πηγαίνοντας από την Πετρούπολη στην Κριμαία ο συνταγμα-
τάρχης του έπιτελείου Βοσνιταί στάθηκε δύο μέρες στη Μόσχα,
όπου πέρασε τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Λένε, πως μερικά
ζωα, όταν νοιάσουν πως πλησιάζη ή ώρα του θανάτου των, απο-
χωρετούν όλες τές γνώριμες γωνίες του σπιτιού. Αυτό δεν θα ή-
ταν κ' ο θάνατος του Βοσνιταί ήταν κοντά παρ' όλα τα σαραν-
ταπέντε του χρόνια, ήταν ακόμη άρσενος άνδρας, γερός και καλο-
διατηρημένος. Άλλά στα γούστα του, στα αισθήματά του, στον
τρόπο που αντίκριζε τη ζωή, άρχισαν να φαίνεται πως τον πλησι-
ζουν τα γερατιά.

Δύο μέρες έμεινε στην Μόσχα ζητώντας τις παλιές φωνές.
Πήγε στο οικοτροφείον του Γκορόχοβου Πολέ, όπου γυναίκες, όταν
γέρνουν έξι χρονών, άρχισαν να του μαθαίνουν τα πρώτα γράμ-
ματα, σύμφωνα με το Φαβελιανό σύστημα. “Όλα είχαν αλλάξει και
εναρμονιστεί.”

Έμεινε σε μία έκκλησούλα της συνοικίας Κουντινιό, όπου άλλοτε
έντυονταν ψαλτικά και κρατώντας το θυμιατήρι και μία λαμπάδα,
έσέκετο κοντά στον άμβωνα ενόσω ο διάκος εδιάβαζε το Εθαγγέ-
λιο. Σ' αυτή την έκκλησούλα έσέπεσαν ότι άπόμεινε από τα κερά,
έπεισθη κοινωνία άφηναν οι πιστοί και με τούς μορφασμούς του
επαισε τόσο να γελά ο καλός διάκος, έως που μία ημέρα ο παπάς,
ένας έπληρικός γέρος, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον Σαβαίθ
του Ιεροσ, έδιωξε το Βοσνιταί απ' το ψαλτήρι.

“Ο Βοσνιταί επέσπεσε έμπρός από όλα τα σίτια όπου είχε πλέ-
ει τις πρώτες του αγάπες, τις απλόικες και μοσχαϊνάδες, μη-
νε στις αλλές, σκαρφάλασε στις σκάλες καιδεν άνεγγώρισε σχεδόν
τίποτε τόσο τα πράγματα είχαν αλλάξει μέσα σε είκοσι πέντε
χρόνια.

— Μάλιστα, μάλιστα, — σ' αλήθεια ήρθαν τα γερατιά — έλεγε και
εναίελες κινώντας θλιβερά το κεφάλι. Τα γερατιά, τα γερατιά,
τα γερατιά. Πάνε όλα πεία. Άφου έμεινε μία μέρα στο Κίεβο γιά
τηρησεακούς λόγους, έφθασε στην Όντessa στην άρχη της Με-
γάλης Έβδομάδος. Άλλά ή τρικυμία έδεσσε τη θάλασσα, και ο Βοσ-
νιταί, που το έλαφρότερο σκαμπανέβασμα τον άρρωστούσε δεν άπε-
ρίσκε να μη στο πλοίο. Το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου ο ά-
ρως έπεσε και ο καιρός άλλαξε.

Στις έξη το βράδυ, ο “Μέγας Δούξ Άλέξης” ξεκίνησε από το λι-
μάνι του Πρακτεσέβσκου. Κανείς δεν συνόδευε το Βοσνιταί, και
γι' αυτό ήταν ευχαριστημένος, γιατί πάντα, συχαινόταν την υπο-
χωριτικήν κομωδία των άποχαιρετισμών.

Την ημέρα εκείνη οι ταξειδιώτες ήσαν πολύ λίγοι και σχεδόν
όλοι της τρίτης θέσεως. “Ο καμαρότος της πρώτης
έληροφώρησε τον Βοσνιταί πως δεν είχε άλλους
συναξειδιώτες από μία γυναίκα με την κόρη της.
“Τόσο το καλλιτερο”, ειπε ο άξιωματικός. Το τα-
ξίδι φαινόταν πως θάταν ήσυχο και ευχάριστο.
“Η καρπία του ήταν θαυμασία, ευχάριστη, καλο-
φωτισμένη και μ' ένα μεγάλο ντιβάνι στη γωνία,
με ένα κρεβάτι μόνο.

“Η θάλασσα έγαλήνευσε τη νύχτα και μόλις
ρηγιδώνονταν. Μολαταύτα έκανε ψύχρα στο κα-
τάστρωμα.

Το βράδυ ο Βοσνιταί κοιμήθηκε με το παρα-
θυράκι της καμπίνας του άνοιχτό, βαθεία τόσο
που ήγνε ή και χρόνια είχε να κοιμηθ' έτσι. Και
δεν έξοιήσε παρά στην Εσπατόρια από το θόρυ-
βο των βιντζιών και από τούς πηγαίνοσεχομούς
έπάνω από την καμπίνα του. Νεύθηκε γρήγορα,

παράγγειλεν ένα τσάι κ' ά-
νέβηκε στο κατάστρωμα.

Το βαπόρι ήταν άραγμέ-
νο μέσα στο λιμάνι. Μία ρό-
δινη καταχνιά, που την περ-
νούσαν οι πρώτες άχτίδες
του ήλιου, το έτόλιγε. “Ο
Βοσνιταί κατέβηκε στην
αίθουσα του φαγητού. “Η
μόνη έπιβάτης της πρώτης
ήταν κιάλας στο σαλόνι. “Ο
Βοσνιταί περνώνας, της
έριξε μία γρήγορη ματιά.

Ότε άμορφη ήταν, ούτε
νέα, αλλά ψηλή, καλοφτιαγμένη, καλοδιατηρημένη, και έφορούσε
ένα φαρδύ έπανωφόρι με κολάρο και γαρνιτούρες από μετάξι, και
μία σάοπα από μουσελίνα μπλέ, σχεδόν διαφανή. Πίνοντας το τσάι
της εδιάβαζε ένα βιβλίο, γαλλικό χωρίς άμφιβολία. Το βλέμμα του
Βοσνιταί την έκαμε να στραφ'ή. “Ο λαμός της, το άνοιγοσφάλι-
σμα των βλέφαρων της, περισσότερο από την έκφραση του προσώ-
που, φάνηκαν στον άξιωματικό πως το ήσαν από πολλού γνωστά.
Εδώς όμως ή έντύπωσις αυτή διαλύθηκε.

“Η έξστη άνάγκασε όλους τούς ταξειδιώτες ν' ανέλθουν στο
κατάστρωμα. “Η γυναίκα έκάθισε σ' ένα πάγκο που δεν τον έπανε
άερας. Διάβαζε, και πότε πότε, αφήνοντας το βιβλίο στα γόνατά
της, παρατηρούσε τη θάλασσα όπου δελφίνα χοροπηδοσαν. “Ο
Βοσνιταί πηγαίνοσερόχονταν στο κατάστρωμα, περνώνας σε κάθε
βόλτα μπρός από τη γυναίκα.

Κάποια φορά την ένακούτταζε και πάλι προσεκτικά, περίεργα
και του φάνηκε ξανά ότι κάπου είχαν συναντηθεί. Σγά σγά αυτή
η σκέψις του έγινε ένοχλητική, άνυπόφορη, τώρα μάλιστα που έ-
βλεπε πως ή ταξειδιώτισσα κ' αυτή βασανίζονταν από την ίδια
σκέψη. Μάταια όμως άνασκόλιζε τη μνήμη του.

Και, έάφνου καθώς περνούσε γιά είκοστή φορά μπρός στην έπι-
βάτιδα, στάθηκε χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τι κίνη, την χαρέτσε
φέρνοντας το χέρι στο πηγίο του, και, ενώνοντας τα τακούνια, ειπε :

— Συγχωρήσατε την τόλημ...μιά δεν μπορώ να βγάλω από το
νοί μου την ιδέα ότι γνωρίζομαστε, ή καλλίτερα...έγνων μεζόμαστε
άλλοτε, πολύ πριν.

“Ηταν αλήθεια άσχημη ξανθή, δίχως βλέφαρα, με ψαράα μαλλιά.

Το δέμα της γεμάτο κόκκινες
πιτσιλάδες, άρχισε να μαζώνη και
μόνο τα χείλη της ήσαν ακόμη
τυρφερά, παχιά και όμορφα.

— Κι' εγώ επίσης, θα το πι-
στέψετε, άπληγης, δεν παύω να
βασανίζω τον εαυτό μου γιά να
θυμηθώ που έχουμε συναντηθ'ή.
“Ονομάζομαι Ανάβ, αυτό το όνομα
δεν σας λέει τίποτε ;

— Δυστυχώς όχι...Κι' εγώ λέγο-
μαι Βοσνιταί.

Τα μάτια της άγνώστης έλάμ-
ψανε και έπετυώθησαν σ' ένα τόσο

χαρωπό μειδίαμα, τόσο οίκοι που ο Βοσνιτίν εκατάλαβε ότι θα μάθαινε ή θα θυμόταν εύθις ποιά ήταν :

— Βοσνιτίν ; Κόλιας Βοσνιτίν ; εφώταξε χαρούμενα, δίνοντάς του το χέρι. Αί, τί δεν με γνωρίζετε ακόμα ; Ανόβει το όνομα που έχω ως κυρία... Έμπρός, έμπρός, θυμηθήτε ! Θυμηθήτε τη Μόσχα, την Ποροσκία, την εκκλησία των αγίων Βόριδος και Κυρίλλου... Αί λοιπόν δεν θυμηθήκατε ακόμη ; Και ο σύντροφός σας, ο ευέλ-πας, ο 'Αρκάσιος Γιουρλόφ...

Το χέρι του Βοσνιτίν που κρατούσε το χέρι της άγιωστης η-χισε να τρέμει.

— Θέε μου... ελπε, εινε δυνατόν... 'Η Λενότσα ; Με συγχωρείτε... 'Ελένη, ή 'Ελένη...

Βλαδμηροβόνα... Σεχάσατε ;... Και σεις ; και σεις είσθε ο Κό-λιας, ο αδελφός, ο άτολμος, ο ευκολοθύμωτος Κόλιας ;... Τι κα-ταπληκτική συνάντησις !... 'Αλλά καθίσετε λοιπόν. Τι ευτυχισμένη που είμαι...

— Μάλιστα — άπήντησε ο Βοσνιτίν, έπαναλαμβάνοντας μία συνθησισμένη του φράσι — ο κόσμος εινε τόσο μικρός που στο τέ-λος συναντάμεθα όλοι. 'Α ! λοιπόν διηγήθητε μου τη ζωή σας. Τι έγιναν ο 'Αρκάσιος, ή 'Αλεξάνδρα Μιλιέβνα, ή 'Ολέτσα ;

— Ο 'Αρκάσιος πέθανε στο κτήμα μας στα 1890 — άφηγόταν ή κυρία Ανόβ. Είχε κάποιο σάκχαμα στο κεφάλι. 'Η μαμά πέθανε αι αυτή μετά ένα χρόνο. 'Η 'Ολέτσα έπορεύσασε γιατρός και εινε τώρα υπάλληλος του επαρχιακού συμβουλίου του Σερότσκιο. Δεν θέλησε ποτέ να παντρευτή, άν και της παρουσιάσθηκαν καλές τύχες.

— Εγώ, εδώ και είκοσι χρόνια είμαι παντρεμένη — έγέλασε λυπη-μένα με την μά άκρη του στόματός — και νάμαι τώρα γρηά. 'Ο άνδρας μου εινε κτηματίας, μέλος της εκτελεστικής επιτροπής του επαρχιακού συμβουλίου... Δεν εινε και τόσο ευτυχός, εινε όμως τί-μιος, εξαίρετος οικογενειαρχής και, δόξα τω Θεώ, ουτε μεθύτακας, ουτε χαρτοπαίκτης, ουτε παραλμένος όποις όλοι οι γείτονές μου...

— Θυμάστε, 'Ελένη Βλαδιερρόβνα, πόσο σας αγαπούσα άλλοτε, της είπε διακόπτοντας την απότομη ο Βοσνιτίν.

— Άρχισε να γελά και το πρόσωπό της λές και ξανάνιωσε εβ-δύς, αλλά μέσα στο στόμα της ο Βοσνιτίν πρόσθεσε να παρατη-ρήσει πολλές άστραποβολές χρώσε.

— Ανοήσις ! Παιδική αγαπούδα. Κι' έπειτα δεν είσαστε ερω-ρωτευμένος μαζί μου, αλλά με τις τέσσερες δεσποινίδες Σινιελνι-κόφ την μίαν μετά την άλλην. Όταν ή πρώτη παντρεύθηκε, έφρι-ψατε την καρδιά σας στα πόδια της δεύτερης κι' έτσι με τη σειρά...

Της άφηγήθηκε κατόπιν τη ζωή του, τα χρόνια που επέλασε στη Στρατιωτική Σχολή, το στάδιό του ως αξιωματικός του έπιτελείου, τις πολεμικές του άναμνήσεις, τις σημειώσεις του άσχαλίες.

Δεν νυμφεύθηκε ; δεν είχε το θάρρος να ποιήσει με την φτώ-χεια και τις οικογενειακές εβδύνας, και τώρα ήταν πολύ άργα.

— Έζησε περαστικά, έτσι με γυναίκες και είχε στη ζωή του άρετά σοβαρά μυστηριώματα.

— Έπειτα ή συνομιλία έπαυσε. Μείνανε σιωπηλοί και το μεγαλο-λικο βλέμμα του ένος εκάιδε τον άλλον. 'Εν τούτοις ο Βοσνιτίν άναπόλησε γλήγορες όπτασιές, σκηές, ένος παρελθόντος τριάντα χρόνων...

... Όταν εγγνώρισε τη Λενότσα μόλις ήταν ένδεκα χρόνων, κι' αυτή ήταν της ίδιας ηλικίας, ιδιότροπη, άδύνατη όχι ομορφη, με κόκκινες πιτσιλάδες στο πρόσωπο, με βλέφαρα άνοιχτοχρώμα, μαλλιά κοκκινωπά που πέφτανε σε τούφες στα μάγουλά της. Δέκα φορές την ημέρα εβδύονταν και πάλι φιλιωνόταν με τον 'Αρκάσι και τον Βοσνιτίν. Κάποτε μάλιστα εβθαναν και στα χέρια... 'Η 'Ολέτσα έστεκόταν παράμερα ή φρονιμάδα και ή καλή της συμπε-ριφορά ήταν παραδειγματική. Τις γιορτές εβήγαιναν στις χορευτικές εσπερίδες της Λέσχης των Εγγενών, στα θέατρα, στο Ιπποδρόμιο, στο πατινάζομα. Μαζύ εστόλιζαν το Χριστογεννιάτικο δένδρο, μαζύ ετοίμαζαν τα πασχαλιάνικα αυγά. Τρία χρόνια επέλασαν, όταν το φθινόπωρο ή Λενότσα γύρισε από την έξοχ ή όπου ή οι-κογένεια Γιουρλόφ, όπως συνήθιζε, επέλασε το 'καλοκαίρι στο κτήμα της. 'Ο Βοσνιτίν ξαναβλέποντάς την, εγούρλωσε τα μάτια και άνοιξε το στόμα. 'Ηταν πάντα άσχημη, εγούρλωσε τα μάτια και άνοιξε το στόμα. 'Ηταν πάντα άσχημη, εγούρλωσε τα μάτια και άνοιξε το στόμα. 'Ηταν πάντα άσχημη, εγούρλωσε τα μάτια και άνοιξε το στόμα.

— Ενα σαββατόβραδο πριν τον εσπερινό, ή Λενότσα και ο Βο-σνιτίν επάλλησαν σ' ένα δωμάτιο βυθισμένο στο μωσοκόταδο.

— Από τ' άνοιχτά παράθυρα έμπαινε ή φθινοπωρινή δροσιά, ή μυρωδιά των νεκρών φύλλων άνεβαινε από τον κήπο, και οι κομ-πάνες της εκκλησίας άργα και μεγαλογόνα άχολογούσαν.

— Άγκαλιώστηκαν, εβφίχτηκαν, στήθος με στήθος, άναπνοή μ' άνα-πνοή. Και εβφώνη το πρόσωπο της Λενότσας κοκκινισσε τόσο που ή κοκκινάδα εβφάνηκε παρ' όλο το θαμπόφωτο. Χαμήλωσε τα μάτια μοιρομυρία με μία φωνή σπαμένη, κερδισμένη, και θυμωμένη.

— Άφρησε... άφρησε... δε θέλω. Κι' εβρόσθησε μ' ένα βλέμμα όργισμένο των ύγρων και λαμπερών ματιών της :

— Κακόπαιδο...

Το κακόπαιδο εβτεκόταν άποσβολομένο σε μία στάσι γελοία, τα χείρα κρεμασμένα, τα πόδια κρεμασμένα, το μέτωπο υγρό από ένα εβφνικό ιδρώτα. Είχε κρατήσει στα χέρια του τη μέση της μικρής

του φίλης την έλαφριά αυτή μέση, τη λιγερή, γυναικεία ήδη, που ε-σχημάτιζε τόσο άρμονικούς γοφούς. 'Ενοιωσε στο στήθος του το ελαστικό ψαύσιμό του παρθενικού της κόρφου ορθόστητου και σπ-αχτού, κι' ένοιωσε την εβδωία του σώματός της, την χαρούμενη αυτή εβδωία που φέρερε ζάλη.

Από τότε άρχισε ένας χρόνος ερωτικής άγωνίας γιά τον Βοσνι-τίν, όνειροπολήσειον πικρών και όρμητικών, κακών βαθμών στο σχολείο και κρυφών δακρύων. Άγριεψε και μία όδυνηρή δειλία τον έκανε άδέξιο και άγενή, περπατώντας σκουνοφύλλωσε στις καρέ-κλες, πετούσε χάμω κάθε τι ευκόλοσπαστο, και στο τραπέζι έχυνε το γάλα ή το τσάι του. 'Ο κακομοίρης ο Κόλιας με έχει χασή τα μυαλά του — έμουρμούριζε ή καλή 'Αλεξάνδρα Μιλιέβνα.

— 'Η Λενότσα τον εκοροίδευε.

— 'Ο Βοσνιτίν εβέμιζεν όλα τα τετράδια του με τ' άρχικά γοάι-ματα του όνόματός της Ε. Γ. Ι. σε σύμπλεγμα. Και στο σκέπασμα του γραφείου του χάραζε το μονόγραμμα αυτό μέσα σε μία καρδιά κατακόκκινη. 'Η Λενότσα ένόησε τον σιωπηλό αυτό θαυμασμό, αλ-λά ο Κόλιας της φάνηκε πολύ δικός, πολύ του σπαιτού της, πολύ γνωστός γιά να μπερδέει να τον άγαπήσει.

— Εβφράδιζε άθωα με άλλους μαθητάς του γυναικίους, φίλους, και με τους γιους του παπα, αλλά σάν γατα που τρώχτε τα νύχια της, της άρεσε κάποτε να ρίχνη στο Βοσνιτίν ένα βλέμμα γρηγορο και φλογερο.

— Πρόσθε, Κόλια. Θα τα πώ όλα στη μαμά.

Φυσικά, το χρόνο εκείνο έμεινε μεταξαστέος, και, φυσικά, το καλοκαίρι ερωτεύθηκε την μεγαλύτερη από τις αδελφές Σινιελνι-κόφ μ' εκείνη που χόρεψε στο καζίνο του Μπουρονεσκ.

— Άλλά το Πάσχα, ή ερωτευμένη καρδιά του εγγνώρισε μία στιγμή παραδεισιακής εβδωμίας...

Με τους Γιουρλόφ έβηγε στην εκκλησία και άκουσε τον ύμνο. Στην εκκλησία αυτή, ή 'Αλεξάνδρα Μιλιέβνα είχε ένα στασί άποκλειστικά γι' αυτήν. Μετά τη λειτουργεία, ή 'Αλεξάνδρα Μιλι-έβνα έπήγε με την 'Ολέτσα να δώσουν στον παπα να εύλογήση τα πασχαλινά γλυκίσματα ενώ ή Λενότσα, ο Κόλιας, και ο 'Αρκάσιος εβπροχωρούσαν. Στο δρόμο εβφνικά, χάθηκαν ο 'Αρκάσιος. Οι δύο εβφρβι έμειναν μόνοι.

— Εβδίδιζαν με βήμα ρυθμικό, μπράτσο με μπράτσο, κι' εβανόνταν μέσα στο πλήθος. 'Όλα στην έμορφη εκείνη βραδυά τους εβθεό-δωσαν, μέσα στην εκκλησία οι ψαλμοί και τα άπειρα κεριά, και έξω το πλήθος της άργοεπληνιμένου άνθρώπου, ο σκοτεινός και θερμός ούρανός όπου ελαμπαν μεγάλα όστέρια, ή εβδωία των κανόνων υγρών φύλλων που έβγαίνε από τους κήπους, αυτό τέλος το εβμο-νάσιμα τους μέσα στο πλήθος, τέτοια ώρα.

— Εβφνικά ο Βοσνιτίν εβφίξε το μπράτσο της Λενότσας κι' εβπροσπαθούσε να πείρη τον έαυτό του ότι τον έκαμε χωρίς να το θέλη. Τού άπήντησε, μ' ένα έλαφρότατο μόλις άνιληπτό σβέσιμο. 'Επανάβε το χέρι αυτό και πάλι πήρε την ίδια άπάντησι. Τότε, μέσα στο σκοτάδι άγχιε έλαφρά το λεπτά δάκτυλο της φίλης του και άρχισε να τ' άπονήυ άπαλά.

Τα δάκτυλα δεν άντιστάθηκαν, δεν εβθήμισαν καθόλου, δεν τρωβήχτηκαν.

— Εβφθασαν έτσι μπροστά στη πόρτα του κήπου του σπαιτού που ο 'Αρκάσις την είχε άφρησι άνοιχτή. Για να φθάσει — όπως κα-νείς σ' αυτό, έπρεπε να περάση μία δεινροστομία άπο έκαστοχρη-τικές φιλικές.

— Όταν εκλείσθηκε ή πόρτα, ο Βοσνιτίν έβηγε το χέρι της κι' εβέμιζε από φιλία τα θεριά και σπαρταριστά δάκτυλά της.

— Λενότσα, σ' αγαπάω... σ' αγαπάω...

— Φθάνει, φθάνει, είπε μουρμουριστά, φθάνει, φθάνει... άφρησε με...

Το μουρμούρισμα αυτό ήταν άρετό γιά τον Κόλια γιά να βρη τα χείλη της...

Πολυαγαπημένα χείλη, μωσοπαιδίστικα, αλκοικά, άμάθητα και όμως θερμά...

— Ένόσω την εβφίλωσε δεν άντιστεκόταν αλλά και δεν άπαντούσε στα φιλήματα. Άνέπνεε μόνο μ' ιδιαίτερο τρόπο συχνά, βαθιά.

— Δάκρυα ένθουσιασμού εκλύονταν από τα μάτια του Κόλια. Κι' όταν άνέμισε, στα φίλα, εβήκωνε τα μάτια στον ούρανό, τα άστρα εβόρευσαν από τους κλώνους των φυλών και καθρεφτιζόμενα σά δακρύα του, γινόνταν διπλά, λυάνανε σε άργυρές κηλίδες.

— Λενότσα... σ' αγαπάω...

— Άφρησε...

— Λενότσα...

— Θα μ' άφήσης, καλόπαιδο ! Νά ιδής. Θα τα πώ όλα, όλα στη μαμά !

Δεν ελπε τίποτε στη μαμά, άλλ' από εκείνη τη νύχτα δεν έμεινε πειά μόνη με τον Βοσνιτίν... Κι' έπειτα ήλθε το καλοκαίρι.

— Θυμάστε, 'Ελένη Βλαδιερρόβνα, το βράδυ εκείνο του Πάσχα, που δύο εβφρβι φιλήθηκαν κοντά σε μία πόρτα ; ρώτησε ο Βοσνιτίν.

— Δεν θυμώμαι τίποτε... καλόπαιδο — άπήντησε γελώντας. 'Αλλά νά ή κόρη μου. Θα σας τη συστήσω... Λενότσα, ένας παλιός μου φίλος, ο παιδικός μου φίλος, Νικόλαος 'Ιβάνοβιτς Βοσνιτίν. Νά και ή κόρη μου Λενότσα που έχει άκριβώς την ίδια ηλικία που είχα άλλοτε κάποια νυχτιά του Πάσχα.

— 'Η μεγάλη Λενότσα και ή μικρή Λενότσα, ελπε ο Βοσνιτίν.

— Όχι. 'Η μικρή Λενότσα έμιαζε πολύ με τη μεγάλη, αλλά φανιόνταν πειό ψηλή και ήταν πειό έμορφη από όσο ήταν εκείνη σά νιάτα της. Είχε κληρονομήσει τα μαλλιά της μητέρας της, αλλά δεν ήταν όπως διόλου κοκκινωματούσα, είχαν πάει κάποια από-

ΣΙΜΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Π.

Τα μάτια της θαύμα θαυμάτων, όπενθυμίζουν πρασινοκόανες άνταγίες νοσηρικών φρόνι. Σιλουέτα που την χαρακτηρίζει μία έμμεση ή άριστοκρατική, ή φυσιογνωμία της καλίσυπτος σάν έκαμ. Δεν συχνάει παρά στα Κηφισιώτικα κέντρα, όπου και παραθερίζει. Εινε τακτική θιασώτις του Σέσιλ, μ' άδεν χορεύει ποτέ. 'Ες έπί το πλείστον έχει μεγαλογόνα ύψος. 'Η λατρεία της εινε τα δύο της ώρια παιδιά. 'Υπόδειγμα συζύγου και μηρός. Πάντοτε κοκκινια ντυμένη, τις τουαλέτες της διακρίνει μία καλαισθησία σπανία. Παρ' όλην την άριστοκρατικότητά της εινε άπλουσάτη και δεν διακρίνει κανείς σ' αυτή παρά μία έμφυτη ευγένεια και καλότητα, ούτε ίχνος ονομίσου.

— 'Η Μοντάν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Από τις πλέον εκλεκτές συγκεντρώσεις της Κηφισιάς εινε π' εβδοχόειον Σέσιλ. Κάθε βράδυ κίνησις, τουαλέτες, ώρες έμμεσης ή άριστοκρατικής, ή φυσιογνωμία της καλίσυπτος σάν έκαμ. Δεν συχνάει παρά στα Κηφισιώτικα κέντρα, όπου και παραθερίζει. Εινε τακτική θιασώτις του Σέσιλ, μ' άδεν χορεύει ποτέ. 'Ες έπί το πλείστον έχει μεγαλογόνα ύψος. 'Η λατρεία της εινε τα δύο της ώρια παιδιά. 'Υπόδειγμα συζύγου και μηρός. Πάντοτε κοκκινια ντυμένη, τις τουαλέτες της διακρίνει μία καλαισθησία σπανία. Παρ' όλην την άριστοκρατικότητά της εινε άπλουσάτη και δεν διακρίνει κανείς σ' αυτή παρά μία έμφυτη ευγένεια και καλότητα, ούτε ίχνος ονομίσου.

— Την παρελθούσαν Κυριακή παρενέφθησαν μεταξύ άλλων ή κ. Κοπτινίη κομψοτάτη σιλουέτα, τουαλέτα έμπριμέ κόκκινη. 'Η κ. Παπαγιού τουαλέτα κόκκινη, ή κ. Πετρίδη τουαλέτα μπλε με δαν-τέλες, ή κ. Ρεσιόνα κομψή τουαλέτα, ή κ. Δρούλλια, ή κ. και ή Διγίς Σταύρου, ή κ. 'Αποστολίδη τουαλέτα κρέμ-νε — σιν μπλε λαβάν.

— Πολύς θαυμασμός καταναλίσκεται κατ' αυτές γιά μία ώρια-ότητα Παριζιάνη ή οποία έμμεση στα κυριότερα κοσμικά κέν-τρα και στα γνωστά ντάνσιον. Εινε πάντοτε θαυμάσια ντυμένη, σπ-αχτός φορεί τουαλέτες 'επουά κάρ' εβφρξέτ με μαντί δμολόχρωμα γυναικίσι με γόνες. 'Η σιλουέτα της περίφημη και ο χόρος της παραδειγματικός.

— Ες το Τροκαντερό την παρελθούσαν Δευτέρα ένα μπουκέτο από όλοδωσα λουλούδια, ή Διγίς Σταύρου τουαλέτα κόκκινη εβφρξέτ με καπέλλιν έδα. 'Η Διγίς Κοκκίδη τουαλέτα κόκκινη, ή Διγίς Δημητριάδη τουαλέτα μπλε λαβάν και δαντέλες βρούα, ή Διγίς Στάβου τουαλέτα έμμεση.

— Στο Λουτράκι φέτος παρενέφθησαν πολλές 'Αλεξανδρινές, ή παρουσία των οποίων δίδει άρετήν ζωή στα κέντρα της ώριας λογοπολέως. Αί σιλουέται των έβφφρετικά κομψών και αί τουαλέ-τες των διακρίνονται γιά τον μονερισμόν τους και το γούστον τους.

— Την παρελθούσαν Τρίτη χορευτική έσπερις παρά τ' ή κ. και ή κ. Δημητριάδη εισ την έν Ν. Παλιόφω κομψή έπαυλιν των. Αί αβθοναί έκτάκτως καλαίσθητα διακοσμημένα. Είχαν ως φόντο μία έβφφωμισση γιά τα σπάνια τροπικά φυτά της εβφφρην. 'Ενα αλχημικό αλόνικι συνεκέντρωνε όσους κόντινς. Στον κήπο το θέμα ήτο μαγευτικό. 'Υπό το σελήνωφως δέκρινε κανείς αιδέριες αλυσίτες και τουαλέτες φαντασμαγορικής τένεξ, μπλε λαβάν.

— Μεταξύ των παρενφισκομένων τα σκήπτρα της έμμορφιάς ήσαν εις την δίδα Σόφι Δημητριάδοπούλου με τουαλέτα από μωσαλίνα κόκκινη και δαντέλες βρούα. Μία έβφφρετικά κομψή σιλουέτα της κ. Γ. 'Αποστολίδη με τουαλέτα παριζιάνικη από λευκή δαντέλα και μωσαλίνας κόκκινη. 'Ενα έμμεση παστέλ ή δίδς Α. Πανατοπούλου τουαλέτα εβφρξέτ και μωσαλίνα λακ κόκ-κινη. Πολύ κομψές έμμεση της δίδος Διαμαντοπούλου τουαλέτα γαλ' εβφρξέτ δαντέλες έμμορφες, κ. Καλβοκορή τουαλέτα κόκκινη μωσαλίνα περλ. κ. Ταμάρχη εβ' 'Αλεξανδρινά τουαλέτα άριστογυναικί ή κ. Πανατοπούλου με τουαλέτα από μωσαλίνα κόκκινη και δαντέλες βρούα. Ιδιαίτερος πέματι και Σάββατο ο χόρος εβφρξέτ. Τό παρελθόν Σάββατο μεταξύ άλλων ήσαν ο κ. και ή κ. Αββίδη, ή δίδς Στάβου, ο κ. και ή κ. Τραυλού, ο κ. Παπαλιγός Γ. Γραμματικός της Τουρκικής

χρυσή καστανού. Τα μάτια της ήσαν έμορφα, αλλά τα χ-ίλη της ήσαν και δροσερά και χαριτωμένα, είχαν την σφραγίδα του ήδονισμού. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

— Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε. Και όσο περισσότερο την έβλεπε, τόσο ή καρδιά του έπλημνύριζε.

ΤΑ ΠΑΡΑΕΞΑ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΥΠΗΡΕΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ

— 'Η λιθόκολλα των αρχαίων. — 'Η σφρηλάτος ύαλος. — Τα κάτοπτρα που άπετέφρυναν. — Τα μαγικά κάτοπτρα. — Αί τρομερές άντηγήσεις. — Το μνημείον της Μητέλλης.

Συνεχίζομεν και σήμερα τα περίφημα ιστορικά παραδείγματα, τα άποδει-κνόντα την των αρχαίων σοφίαν, ή όποια ήτο έν πολλοίς άνωτέρα και της δικής μας.

— 'Η ζωγραφική επί της δέλου, λέγει ο Δυβόα, ήτο εις την άκμήν της κατά την αρχαιότητα. Έπίσης οι αρχαίοι κατεσκεύαζαν διά τα μνημεία των θαυμασίων λιθόκολλαν. Ά'όδειεις ότι τα μνη-μεία των υψίστανται ακόμη ένφ πάν ότι χτίζουμε ήμείς σήμερα, δεν διατηρείται επί πολύ.

— Νά ακόμη ένα ντοκουμέντο σχετικό με το γυαλί που δεν έσπασε, περ' του οποίου έγγραφε προχθές : 'Ο Πετρώσιος άναφέρει ότι κατά την εποχήν του Τιβαρίου ένας Ρωμαίος εργάτης κατεσκεύαζε άγγεϊα εξ ύάλου σφρηλατούμενης, τα όποια ήσαν τέσων στερεά όσον και τα εκ χρυσού και άργύρου ! 'Ο εργάτης αυτός προσέφερε και στον Αυτοκράτορα ένα από τα περίφημα αυτά γυαλίνα ποτή-ρια του. Ένώπιον μάλιστα του Αυτοκράτορος έπηρε το ποτήρι και το έτίναξε μ' όλη του την δύναμη. Το ποτήρι δεν έσπασε. Έστρά-βωσαν μόνον όλίγον τα χείλη του. 'Ο εργάτης όως τα ίταζε άμέ-σως με την σφύρα του !...

— 'Ο Τιβέριος βλέποντας ένα τέτοιο πράγμα φοβήθηκε μήπως κρ-τόπιν αυτού γάση την άεία του ο χρυσός και ο άργυρος και διέταξε να καταρρήσων τον σφόν έργατή !

— 'Ο Βορρίσιος και ο Βούλιος άναφέρουν έπίσης παρόμοια πειρά-ματα περ' της σφρηλάτου ύάλου και άποδίδουν την εβφφρηνση του Ρωμαίου εργάτου εις κανένα μύγμα άντιγνίστου. Πιό όμως εινε το μύγμα αυτό :

— 'Ο εκ Τράλλεων Άνθέλιμος διέθετε κάτοπρον, διά του οποίου ήμωρούσε να κήψη ένα πλοίων σ' άρετήν απόστασιν.

— 'Ο Λούκιος, ο Ζωναράς και ο Βιτέλλιος, διαβρβαίουσ, ότι κατά την πολιορκίαν των Συρακουσών, ο 'Αρχιμήδης έκαυσε διά κατό-προν των ρωμαϊκών στόλων !

— 'Ο Auli Celle άναφέρει ότι οι Αιγύπτιοι και οι 'Ελληνες ήξευ-ραν να κατασκευάζουν κωνικούς, κούλους και κωνούς μαγικούς κα-θ' έπτες, εκ των οποίων άλλοι εκπολλασίαζαν τα άντικείμενα, άλλοι τα παρουσίαζαν τροποποιημένα, άλλοι άναποδογυρισμένα και άλλοι δεν άνατανκλούσαν άπόλους τίποτε όσο κι' άν κνταζόσουνσ' αυτούς.

— 'Ο Δυβόα έπίσης άναφέρει, ότι οι αρχαίοι εβγνώριζαν και την ναυτικήν πυξίδα και τον μαγνητήν και τας διόπτρας και το τηλε-σκόπιον και το μικροσκόπιον και ότι οι σημερινά άνακαλύψιεις δεν εινε παρά όχρα άντιγραφή των αρχαίων.

— Ότε στην άκουστική ύστερούσαν οι άρχαίοι. Αί άντηγήσεις της Θεσσαλίας, της Θράκης, της 'Ελευσίνας και των Δελφών ήσαν λίαν έβφφωμιστοι. 'Η τελευταία των πόλεων αυτών εβφφθη εκ της εβφφβλς των Περσών χωρίς εις τας έν τ' ή Παρασφ κατασκευ-ασθείσας υπό των Ιερών άντηγήσεις, αί όποια κατήγαγον θόρυβον τόσον τρομερόν, ώστε οι έβφφροι τρομαίναντες εβφφφισαν εις φυγήν.

— 'Ιδού και άλλο περίεργον : 'Ο κλειών μίαν θύραν του λαβυρίν-θου της Αιγύπτου Σαίδος δεν άκουγε τον κρότον του κλειομένου ένφ ένας άλλος ιστάμενος σ' έκάτον βημάτων απόστασιν άκουγε τον κρότον αυτών ως κρότον βροντής.

— 'Ο Κράσιος οικοδόμησε παρά τον τάφον της συζύγου του Μητέ-λης μίαν ήδη έπαναλαβάνουσαν πεντάκις την προφερόμενην λέξιν !

— Εις την κοιλιά του Έρώτα υπήρχεν ήχο, ή όποια διά κάποιες χειροποιήτους μεταβολής του έδάφους επανέλαμβανε δεκαές φορές την εβφφφωμισμένην λέξιν !

— 'Ο Κίρσο και ο Σχάττ άναφέρουν, ότι στο φρούριον του Σιμο-νάτ ο ήχος επανέλαμβαντο τεσσαρακονάκις !...

— Το ύδωρ άγχιον του Κλαυδίου μεταδίδει τον ήχον εις απόστασιν πολλών μιλίων.

— Σε μερικές εκκλη

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Του Λεών Φραγκιά)

Ήταν ένα απόγευμα θαυμάσιο—έναν γλυκό καιρό που λές έδινε την ευτυχία. Περιπατητάι ζωηροί εγέμιζαν τους δρόμους, τας λεωφόρους και στους κήπους οι μπάγχοι ήταν γεμάτοι φω-
χούς, μεγάλους, μικρούς, άνδρες, γυναίκες που ξεσταίνονταν στον ήλιο.
Ήταν ένας από εκείνους τους καιρούς που προκαλούν την διά-
χυση, την καλωσύνη, την αγάπη.

Η φύσις όλη σά να παραδίνονταν με το πρώτα φύλλα που
πρασίνιζαν, με τα πουλιά που γέμιζαν τον αέρα τόνους χαρούμενους,
με τα λουλούδια που έχυναν άπειρες μυρωδιές.

Λές κι' ο άέρας ήταν γεμάτος καλωσύνη... Ήταν τέλος μία από
τις σπάνιες στιγμές που ένα ξάνοιγμα των καρδιών νικά τις ανθρώ-
πινες δυνάμεις και κάνει όλους ν' αγαπούν τον πλησίον τους.

Και νά γιατί, ο Λάζαρος τεχνίτης στά χουσαφικά, χωρίς δου-
λειά, απελπισμένος ακόμα χθές που δεν κατόρθωνε τέλος νά νικήσ
τη δυστυχία, βρισκόταν πάλι στο δρόμο με νέες ελπίδες, και σχεδόν
χαρούμενος.

Ήταν ψηλός, λεπτός, με πλατύ μέτωπο, με λαμπερά μάτια, με
πρόσωπο αδόκτο και χλωμό.

Τόν είχαν διώξει όπ' το μαγαζί που δούλευε εδώ και δυό μήνες,
αφοῦ έπληρε και πυρετούς, δυσεντερία, και τό άποικιακό μετάλλιο.
Και τώρα μάταια πήγαινε παντού ζητώντας εργασία. Είχε τόσο
φτωχό παρουσιαστικό, τόσο αδυνατισμένο πρόσωπο...

Γιά λίγες μέρες του έδωκαν νά κάνει τοιχοκολλήσεις, έπειτα νά
μοιράζη προγράμματα.

Είχε κουρασθεί πια νά τριγυρνά έτσι στ' άδεια, όταν τόν εγέ-
μισε κι' αυτόν ή άνοιξιάντικη αίσιοδοξία. Ή παρέλασις των καλο-
περασμένων διαβατών του έκανε ευχαρίστηρη, αισθανόταν πως τώρα
πια θαύρισε δουλειά. Θά τόν έπαιρνε κανέναν κοσμηματοποιό
ή κανέναν έργοστασιάρχη που έκανε χαλίνα κομφοτεχνήματα.

Θά παρουσιάζονταν απλά, με έξιπορτεία, όχι σάν πεινασμένο
ζητιάνο, αλλά σάν τεχνίτης περήφανος γιά την τέχνη και την αξία
του. Τι διάβολο! Ήταν πιά καιρός γιατί είχε βουτηχθεί στά χρέη!

Στό σπίτι που έμενε πότε ο ένας και πότε ο άλλος τόν βυθούσαν—
όταν δεν έτοιχοζω-
λούσε και δεν μοίραζε προγράμματα—και μιά
την αλήθεια άρχιζε νά ντρέπεται τους καλούς
αυτούς ανθρώπους που δεν ήταν δά και πολύ
πλουσιώτεροι του. Ός και ένα κοριτσάκι έξη
χρόνων του είχε δώσει τό απουγευματινό του.
Ή μητέρα του του είχε πει:

«Αν παρακούσης πάλι, θά φας ξερό ψωμί!
Θά δώσω την σοκολάτα σου στον κ'ριο Λάζαρο.
Και ή μικρούλα άρχισε έπιτηδες νά τρέχ
επάνω και κάτω στη σκάλα.

Ο Λάζαρος τό συλλογιζόταν, ενώ περπα-
τούσε.

«Έννοια σου, θά ιδής, μόλις θάω λεπτά...»
Κι' έξαφνα του ήλθε μιά έμπνευσις. Θά πη-
γαινε νά παρουσιάσθ ή σ' ένα από τά μεγαλει-
τερα κοσμηματοποιεία του Παρισιού, ένα
κατάστημα τόσο όνομαστό που δεν είχε τολ-
μήσει ως τώρα ούτε νά πλησιάσθ. Σήμερα όμως

Χωρίς διαταγμό πετάχτηκε...

τίποτε δεν τόν εφώβιζε.

Όταν έφθασε έν τούτοις μπρός στο κατάστημα κοινοστάθηκε
γιά νά σκεφθί τι θά έλεγε.

Στις μεγάλες προθήκες άμύθητος πλούτος ήταν έκτεθειμένοι.

Έκείταζε, έσυλλογιζόταν όταν ή τύχη, έξαφνα έφερε την περίστασι.

Μία κυρία με άσπρα μαλλιά, αλλά νέα ακόμη και κομψή έβγήκε
από τό κατάστημα. Ο Λάζαρος την είδε νά κατεβαίνει από τό πε-
ζοδρόμιο, έπειτα νά στρέφεται γιά νά φωνάξη τό συλλαβή της και
μ' ένα σιγαλωτό ήχο νά κυλιέται μπρός σ' ένα άμάξι που έτρεχε...

Χωρίς διαταγμό πετάχτηκε μπρός στο άλογο και με δυνατό χείρ
άρπαξε την κυρία σάροντάς την από βέβαιο θάνατο.

Δεν είχε πιά ή τίποτε, αλλά έλιποθύμισε από τόν τρόμο της. Ο
Λάζαρος που είχε στήν όψη τό γόνάτο του την έπήρε στο κα-
τά-
στημα ολόκαιτο ήδη και άνω κάτω.

Ένας ώραιός γέρος έτρεξε οδυρόμενος.

— Έλβια, αγάπη μου...

— Όλοι έτρεχαν, οι υπάλληλοι, οι πόλητες—και γρήγορα τό θύ-
μα του τρόμου ανέλαβε κι' εφώναζε:

— Πού εινε ο Μπομπός;

Μπομπός ήταν τό συλλαβή, που παρ' όλίγο θά γινόταν άφορη
του δυστυχήματος. Τό έφεραν με προσοχή στά γόνατα της κυρίας,
κι' αυτή χαιδεύοντάς του, τό μάλλωνε γιά την άχαριστία του που
έπληγαινε ίσια ίσια νά του πάρη καινούργιο λαϊμοδέτη γιά τά γε-
νέθλιά του.

Έν τώ μεταξύ κανείς δεν έσκέφθηκε τό Λάζαρο που στεκόταν
κοντά στη πόρτα συμμαζωμένος κι' αυτός στο γενικό ένδιαφέρον γιά
την κυρία. Έπειτα, επειδή τό αίμα έσταζε από τό γονάτο του, κι'
έλερωσε τό κυλισμένο παρτέρι, έβγαλε τό μαντήλι του κι' έδεσε
τη πληγήν του, πάνω άπ' τό πανταλόνι.

Τέλος ο γέρος έστράφηκε κι' έτεινε τά δυό του χέρια λέγοντας:

— Α! κύριε, τί ευγνωμοσύνη σας χρωστώ!

Μπρός στην διατυπώση αυτή και καλωσύνη ο σωτήρ ύπε-
χώρησε ένα βήμα συνσταλμένος και έλεε άλλα:

— Κύριε, ήσουν ευτυχής που είχα την δύναμη νά κάνω κάτι, τό-
σο φυσικό άλλωστε, γιατί ύποφέρω λίγο άπ' ότου τελείωσα τό πει-
ρατικό μου. Εχθρόμουν ακριβώς νά σας ζητήσω δουλειά. Είμαι της
τέχνης.

Και ο Λάζαρος έδειχνε συγχρόνως τες μεγαλοπρεπείς βιτρίνες
που άταραπορούσαν από τά πετράδια και τά κομφοτεχνήματα.

— Έχω τά βιβλιάρια μου ύποφρονισ... Αν ήθελате νά με πάρτε
δοκιμαστικώς θά σας ήμουν ύποχρεωμένος.

Ο πλούσιος έμπορος έμεινιάσε έλαφρά, έκανε κάποια φιλική
κίνησι κι' έπηρε νά μιλήτ της γυναίκας του.

Αυτή άφοσιωμένη στο Μπομπό, δεν είχε ιδή ακόμη τόν σωτήρα
της σηκώνοντας τό κεφάλι με τό ευγύνικά χαρκτηριστικά πλαισιω-
μένα με τά λευκά μαλλιά, με μεγάλα μπλε γεμάτα σέλη, έντάξε
τό Λάζαρο από πάνω ως κάτω κι' έβρίνκε λυπημένη. Κατέβασε τά
μπύια συλλογιασμένη, κι' έφίλησε τό συλλαβή της στη μύτη ένφ ο
συγγός της της έμειλωσε χαμηλά.

Έξαφνα τόν διέκοψε με μορφοσμό και σηκώνοντας τους ώμους
είπε σιγανά με ύφος αγαθό αλλά και μετρημένο, σάν αποδίδοντας
δικαιοσύνη:

— Δόστου κανένα τάλληρο.

Μεταφρ. Αλφ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Του Κολοσσαίου της Ρώμης, τό όποιον οικόδομησε ο
Βεσπασιανός διά 100.000 θεατάς ή μακροτέρα διάμετρος ήτο 615
1)3 ποδών και ή βραχυτέρα 510, ή έκτασις 5 1)2 στρεμμάτων
γής και τό ύψος 120 ποδών.

Ο ναός της Άρτέμιδος στην Έφεσο είχε μήκος 425 άγ-
γλικών ποδών και πλάτος 225. Ή στέγη του έστηρίζετο επί
127 στύλων, 60 ποδών ύψους. Ή άνέγερσις του διήρκεσε
220 έτών.

Ο ναός του Σολομώντος, οικόδομηθείς τό 1014 π. χ. είχε
μήκος 107 ποδών, πλάτος 36 και ύψος 54.

Ο Σέσωστρις έστησεν εις τόν Ναόν της Μέμφιδος άν-
δριάντας αυτού και της γυναίκας του 50 ποδών ύψους και
τών τέκνων του 28.

Η Βαβέλ, ή όποία έκτίσθη από του Βήλου εις την Βαβυλώνα
έχεισήμενε ως άστεροσκοπεϊόν και ως ναός του ήλιου. Αποτε-
λείτο δέ από τέσσερες τετραγώνους πύργους, οι όποιοι ήσαν
γτισμένοι ο ένας επάνω στον άλλο, και είχαν ύψος 670 πο-
δών.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Μετάφρασις εκ του Γαλικού και ύποσημειώσεως του

κ. Χαρίλ. Αντωνιάτου. Οδείς έχει δικαίωμα άνανθη-

μοιεύσεως και εκδόσεως εκτός του μεταφραστού.)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Όταν όμως έμαθα πως αυτός ο φίλος μου άρνήθηκε νάρθθ στη
Ζάκυνθο, όταν δεν ήμπορούσα άπολύτως νά ύπερασπισθώ μόνος
μου, απελπίστηκα τελειωτικά κι' άφησα νά δικασθώ έρήμην και
χωρίς διαδικασία (1).

Την κατάλληλη εκείνη γιά τό δημοκόπο ήμέρα, ή άθουσα του
λασκαρίου ήταν παραγεμισμένη από δολοφόνους, φανατικούς γιά
τόν άρχηγό τους και αντίπαλό μου. Ο δικαστής, άνθρωπος μηδα-
μικός, που δεν ήλκεπε τη σωτηρία του παρά σέ μίαν άδυστηρή κατα-
στάσι μου κι' ο δημοκόπος, άπολύτος κύριος της αίθουσής και του
άποτελέματός της δικής. Τέτοια ήσαν ή κατάσταση των πραγμά-
των εκείνη την ήμέρα, ή όποία μπορούσε νά κρίνι τό μέλλον του
δημοκόπου, γιά τό πρόσφερε την πείδ καλήν εύκαιρί νά γίνι
λασκαρίτης και νά λατρεφθί ακόμα σάν είδωλόαπό τό λαό. Κατε-
λασκαρίθη τρεις μήνες φυλάκιση, με διαταγή νάν τούς κόμω στην
Κεφαλονία.

Αίτο τό περιστατικό έπέβαλε τότες την άναχώρησή της οικο-
γενείας μου και τόν Λύχνου του 1860 γυρίσαμε στο νησί μας.
Ήν έκαμα όμως παρά ένα μέρος της ποινής μου, γιάτί οι κάτοικοι,
έπιστατευμένοι άπ' αυτή την άδικην άπόφασι, διέφυγαν μίαν
άπορρήστη Γενουά ύπό έριού κι' εκείνη διάταξε την άμεση
άπόλυσή μου. Στη φυλακή έβρίσθηκα και τυραννήθηκα χυδαία από
τά δημοφύλακα Ροσβάνι, Ζακυνθινό και φίλο, φαίνεται, του Λομ-
πρόου. Ταυτόχρονα όμως έγιναν μάστιγες, σ' αυτό τό ίδρυμα, κα-
ταχρησών, τες όποιες ύστερα ένοινολόγησα, πράγμα, που έφερε
έκ αποτελέσμα την άπομάκρυνση του χτηνώδους και άτιμου εκεί-
νου δημοφύλακα (2). Σάν βγήκα από τη φυλακή τόν Οχτώβριον
του 1860, δημοσίεψα ένα φυλλάδιο, τίτλοφορημένο: Le mie soie-
tate e le mie ossessioni nelle prigioni di Giallonia (3). Άς
διαβασθί. Έχει ένδιαφέρον σάν άπόσπασμα της τοπικής Ιστορίας.

Τόσφερα μιά καταδίκη και μιά φυλάκιση αισθανόμουνά όμως
έναντί μου θριαμβευτή και στοιχη ατίζω πως ο αντίπαλός μου
δεν αλαδύναται στο βάθος της καρδιάς του τόν ένάντιό του τέτατο.

Όταν ο δικαίος ύποφέρει γίνεται δυνατότερος. Δυνατώτερος
από την άδικία, που ύπόφερα, έαχνα ν' άποσταμόνω τό διαβολικό
έναντί χτηνός, γιάτί πόροσα ν' έξακολουθήσω τό Λύχνου μου,
χαρά κανείς νά μ' ένοχλήσθ πια.

Ή μικρή αυτή εφημερίδα θά μπορούσε νά θεωρηθί σάν έξα-
πλοήθησιν των Μυστηρίων της Κεφαλονιάς: τίς ίδιες άρχές, γοη-
μένες συχνά με περισσότερο δύναμη από Λύχνου, κάποτε μάλιστα
μ' άνοχη έπανάστασι ένάντια στην έκκλησιαστικήν έξουσία.

Άρτορα έπαυα νάν τόν δημοσιεύω γιά διάφορες αίτίες: ή
άπορία από αντίστασι ήταν ίσως ή φυσικότερη αίτια. Έτσι τό
μυρό μου φύλλο, γεννημένο εφημερίδα οίκογενειακή (4), ύποτρεω-
θηκε από τες συκοφαντίες, κατηγορίες και καταδομές, που έπαθε,
να μετρήσθ σ' εφημερίδα πολεμική (5). Έβάσταζε όσο νύρισε
έκ στην αντίστασι, άμα ή αντίστασις έξαφανίσθηκε, έπαψε κι'
αυτή νά ύπάρχη. Στά 1862 έστειλα στην έκδοσι της Κέρ-κυρας τόν
άπορροπό μου του 1860, σάν προϊόν της Κεφαλονιάτικης βιομηχα-
νίας (6): ολόφανερη άποδείξεθ ότι στόν άγώνα,

που άρχισα στά 1860 κατά της άγνοτίας βροθήκα
τότες κύριος του πεδίου της μάχης. Σέ τούτην
την τελευταία μονομαχία δεν εφώθηκε κανείς
πια νά τολμήσθ ν' άναντήσθ.

(Άκολουθεί)

Σημ. Λασκαρ. (1) Πρέπει νά πιστέψω ότι έλαγαν
τότες στη Ζάκυνθο: ο δημοκόπος δηλαδή είχε κάμει γνω-
στό στόν Ζυβιά, πως, άν έρχότανε εκεί, δέ θά γυρίζε
τονάνοτε στην Κεφαλονία.

Σημ. Λασκαρ. (2) Διορίσθηκε δημοφύλακας στη Ζά-
κυνθο, δεν άρχισε όμως νά πανθή όριστικά, γιά νέες ά-
τίμιες που έκαμει εκεί.

Σημ. Μεταφ. (3) Τα πενήντά μου και οι παρατή-
ρησές μου από τη φυλακή της Κεφαλονιάς.

Σημ. Μετ. (4) Ο Λύχνος είχε έπιγραφή: Έφημε-
ρίδα Οίκογενειακή.

Σημ. Μεταφ. (5) Ήταν έπιγραφή: Έφημερίδα Πολι-
μική. Οι άρτίμοι όμως 37 και 38 είχαν έπιγραφή: Έφη-
μερίδα Σοφρονοική.

Σημ. Μεταφ. (6) Τήν 1η Γενουαίου 1862 ο Λασκαρ-
ατος έστειλε στην έκδοσι βιομηχανικών προϊόντων στην
Κέρκυρα τό κομμένο τό άπορροπό του 1860 καθώς
και τη συλλέγουσα «Μυστηρία» της Κεφαλονιάς, συνο-
δευμένα από μιά έπιστολή σάν άναγνωστής, έπιστολή
γεμάτη ειλικρίνεια γιά όλους, που συνετέλεσαν νά γίνι ο
άπορροπός. Βλέπε 310 «Λύχνου».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ

(Άποφώνετα εις τας άπόδοξής σου
έλους άνιπάλους και δικούς μου).

Έτσι άνθρωπε τό ήμέρας,
Έξωθεν όιοις, μέσα τέρας,
Χριστιανοφτιασίδωμένος,
Και στην άγορά φρεμένος
Σύος άφρόνα στο Έυαγγέλιο,
Πού τέ σέβεται γιά γέλιο,
Θάλδων νά συλλυπηθώ,ναι,
Γιά νά ψευδομαρτυρώ,
Γιά νά ίδωι και νά χαρώ,ναι

Κακοήζικοι, χαρείτες,
Γιατί πλέον δεν θέλει εύρετε
Στους θυμούς του Λασκαράτου
Και στά παραινέτικά του,
Τού καρύων την άγκυρα,
Πού δαγκάει και κλεί την πύνα.

Κακοήζικοι, σκιοτήσασθαι.
Γιατί εκείνοι όπου έφύσασθαι
Και που όμως τόν 'φοβόσασθαι,
Και δέν έπαρκαλυνόσασθαι,
Όταν ζώντας μεταξέ σας
Έκεί ο έπιτηρητής σας,
Τώρα νάτε τον έμπαρξας σας
Υποπίδιος των ποδών σας,
Νεκρό φτώμα, έλάτε 'ρίσι' τε τό,
Θριαμβέσι' τε, μεταφύσι' τετό,
Και χορτάσθαι τη δίλεια σας
Τώρα πλέον έν άσφαλεία σας.

Μά νά έξέρετε, καίρινοι,
Πώς μιά κρίσις σας προμείνει
Παρεμπρός, όπου βαρύνει
Θά σας άρνήθθ ήθροπιά,
Θά νά 'πούν' οι άπογόνοί σας
Υποπίδιος των ποδών σας
Μοσχάκι, γιάτί
Δέν τούς έτυλες όσύ.

Όταν άποσιουργούσασθαι
Είς εκείνον που άδικούσασθαι;
Ποδούσασθαι τότε όσον κομμένη;
Με τί τρόπο παρκομμένη,
Και δέν έβγατες φωνή
Είς την τόση σου έντροπή;
Θά 'πής έτσι έκαμεις πύνα
Σε παρόμοις σου συμπτώμα,
Θέλεις φρονιμώδης τό 'αδύνατον,
Με θρησκομόρφους, τούς τούτους,
Και γιά τά σφραδισμένα...
Νά συβάζονται μ' έμένα...

Εν τούτοις θέλεις καινούριους,
Σάντους, 'λευκοστούτους,
Αδελφούς, στυλίστας...
Τους τοιούτους τούς μισές;
Γιατί 'βγαίνουν την μεταμέτριά
Οι γα φρόνιμα νά ποίησας,
Και τά δέχονται από όσοι
Δογμα και φρεσύναι.

Εν τούτοις θέλεις καινούριους,
Σάντους, 'λευκοστούτους,
Αδελφούς, στυλίστας...
Τους τοιούτους τούς μισές;
Γιατί 'βγαίνουν την μεταμέτριά
Οι γα φρόνιμα νά ποίησας,
Και τά δέχονται από όσοι
Δογμα και φρεσύναι.

+ Άντρέας Λασκαράτος

ΟΙ ΔΥΟ

Παράξενος νά οί όνειρεντό, μιά πρίν γλαυκώ άκρην
Στην άγκαλιά σου θύλαμαι και σέ φιλά στί στήναι...

Κ' ένθ' τόν ύπνο μου γλυκό με τό φιλή σου παύσαι
Στά άνεμάτά μου πύρρις με, κι όσον ποθείς οί φρένοι;
Πότε στί όρρα τού ήλιού, πότε στίς ής τή ρούλια,
Ός που νά μ' άποκαμψήσθαι στί στήνους μου τά φύλλα.

Ή όλόκληρη κομμένη μεσ' ότάν' καίτοι τούς κήρυκες,
Πού κοινά οι Άδρες πύθοντες άκούν τούς πόρους τ' άδους,
Τών όσων καρδιών μας, και στήνουν, μην' τμήν και τ' άπ' όσων
Τό ποικίλο ταξίδι μας... και κάποιον μιά άράσιν.

[Τραγουδι της Άχαιομυθίας]

Γιάννης Περικαλίτης

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μέσα στο άμαξι, συνέχισαν η Μίνα, δεν έπαυσε να με απειλή και να με φοβερίζει. Δεν του άπαντοῦσα όμως. "Ήθελα να πεθάνω για να γλυτώσω από τα χέρια του."

"Έξαφνα ο άμαξας σταμάτησε απότομα. Ο κόμης ετινάχθηκε με θυμό κ' έτριξε τα δόντια του. Επρόβλεπε το κεφάλι του έξω από την άμαξα και ρώτησε με όργη τον άμαξά τι συμβαίνει."

Πριν όμως ο άμαξας προφύλαξε να δώσει απάντησι ένας πόλισμαν παρουσιάστηκε μπροστά μας. Αυτό μου έδωσε θάρρος. "Ίσως εγλύτωνω..."

Ο κόμης δεν τ' άκουσε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τον άστυφύλακα με την παγωμένη και σκληρή φωνή του.

— Πού πηγαίνετε αυτή την ώρα; ρώτησε ο άστυφύλαξ σιγρίζοντας τα μάτια του πάνω μου με ύποψια.

"Ήταν ένας άστυφύλαξ ως 55 χρονών, ψηλός, με τετράγωνες πλάτες, ευχάριστη πολύ, από αυτούς που πεθαίνουν πιστοί στο επάγγελμά τους."

Εκτόταζε τότε τον κόμητα και τότε έμένα και έφαινετο ύποψιασμένος.

Θα ήμουν, ασφαλώς, πολύ χλωμή για να στηρίξω το βλέμμα του πάνω μου με τόσην ύποψια...

Τέλος ο κόμης του απήντησε:

— "Ήμουν καλεσμένος με την αδελφή μου σε κάποιο φιλικό σπίτι που είχαν χορό. Δυστυχώς όμως η αδελφή μου αδιαθέτησε και γυρίζουμε σπίτι μας..."

Πού κάθεστε; ρώτησαν ο άστυφύλαξ.

Ο κόμης έδωσε μια στιγμή και τέλος έδωσε μια των διευθύνσεων των κτιρίων που έφύλασσε τα κβώτιά του στο Λονδίνο.

Ο άστυφύλαξ επρόσθεσε τον διαταγμό αυτόν.

Μπορείτε να μου πείτε, σας παρακαλώ, ελπε στον κόμη, το σπίτι στο οποίο είσατε καλεσμένοι;

Ακουσα τον κόμη να τριζι τα δόντια του. Αναγκάστηκε εν τούτοις, να δώσει την διεύθυνση του άκατοικήτου κτιρίου που ελπε έδω πλάι.

— Ναι, ελπε και ο άμαξας, από το σπίτι αυτό επήρα τον κύριο. Ο άστυφύλαξ όμως ήξερε, φαίνεται, το Λονδίνο πολύ καλά, γιατί αφού έσκέφθηκε μια στιγμή, ελπε κυττάζοντας τον κόμη κατάματα:

— Θα κάνετε λάθος, κύριε. Το σπίτι αυτό ελπε άκατοικήτο χρόνια τώρα.

Αυτό έφτασε για να κάμη τον κόμη να φουάξη. Δεν έκουβε πια τον θυμό του τα μάτια του σπιθοβολούσαν.

— Προχώρησε, άμαξά! οδολίαζε.

— Στάσου! ελπε συγχρόνως στον άμαξά και ο άστυφύλαξ και το άμαξι έμεινε ακίνητο.

Η θέσι του κόμητος ήταν δύσκολη πλέον. "Ετριξε τα δόντια του με μανία και έσφιγγε της γροθιές του."

— Θα σας παρακαλώ να έρθετε έδω κοντά στον σταθμό μια στιγμή να δώσετε την ταυτότητά σας.

Ο κόμης έκαμε ένα κίνημα ως να ήθελε να αρπάξη τον άστυφύλακα από τον λαιμό, συνεκρατήθη όμως ταχέως και έβγαλε ένα έπισκεπτήριο.

— Ελμαι ο κόμης Δράκουλας! ελπε δίδοντας το στον πόλισμαν.

— Δεν άμφιβάλλω, κύριε, ελπε ο άστυφύλαξ, εν τούτοις πρέπει...

Δεν επρόλαβε όμως να τελειώσει. Ο κόμης επήδησε από το

άμαξι επάνω του, χωρίς να κατήση στην γη, τον άρπαξε από τον λαιμό και τον έκούλησε χάμω.

Ο άμαξας ελπε μένει στη θέσι του ακίνητος, έμβρόντης, κατάπληκτος.

Ακουσε τον δυστυχή άστυφύλακα να μουγκρίζει σαν ζώο που το σφάζουν. Σκέφθηκε τότε να πηδήση από το άμαξι και να φύγει. Δεν επρόλαβε όμως να κόμη την σκέψιν αυτήν και ελπε τον κόμητα να σηκώνεται πλέον όρθιος, να πηδά στο άμαξι και να φωνάζει στον άμαξά:

— Έμπρός! Σεικίησε!...

Κύταζε προς το μέρος του άστυφύλακα και τον ελπε έκπληκτον κάτω, ακίνητον, νεκρόν ίσως...

Ο άμαξας έχτισε τ' άλογα του τρομαγμένος. Εφύγαμε πλέον με καταπληκτική ταχύτητα. Ο τρόμος έκαμε τον άμαξά να μιστιγώνει τα άλογά του διαρκώς. Ο κόμης έμενε καθ' όλο αυτό το διάστημα στριμωγμένος στην γωνιά του άμαξιού και δεν μιλούσε.

Πρόσθεσε να δώ τι συμβαίνει και ελπε να δένη μ' ένα μαντήλι το χέρι του. Φαίνεται πως ο πόλισμαν το ελπε δαγκώσει επάνω στην πύλη...

Έξαφνα γύρισε προς το μέρος μου και τον άκουσα να ψιθυρίζει ύποψια:

— Θα χορτάσω την εκδίκησή μου πάνω σου. Θα πληρώσω σε για όλους. Κι' επεται θάρρη ή σειρά όλων των άλλων. Κανείς δεν θα μείνη να μου έμποδίζει πια το έργο μου...

Τέλος επφάσαμε στο νεκροταφείο. Ο κόμης πήδησε και κατόπιν θέλησε να με βοηθήση να ατέρω. Μη θέλοντας όμως να μ' έγγιση, έκαμα κουράγιο και πήδησε κάτω μόνη μου.

Ο κόμης γύρισε προς τον άμαξά κατόπιν κι έβγαλε το πορτοφόλι του να τον πληρώση. Έμεινε όμως με τα χροήματα στο χέρι γιατί ο άμαξας χτύπησε ξαφνικά τ' άλογά του και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο κόμης επέλασε στανικά κι' εκοίνησε το κεφάλι του. Ελπε καταλάβει άραγε, ότι ο άμαξας δεν επδέχθηκε τα χροήματά του, γιατί έννόησε πως ελπε να κάμη με τον ίδιο τον διάβολο;

Εμπήκαμε κατόπιν στο νεκροταφείο όχι με δυσκαλία. Ο κόμης μ' άρπαξε με το ένα χέρι και με σηκωσε σαν να ήμουν κουκλίτσα ενή με το άλλο γαντζώθηκε στον τοίχο σαν πθήκη. Μέσα στο νεκροταφείο προχωρούσε με μεγάλα βήματα σέροντάς με κατόπιν τον με βαναυσότητα. Έβλεπε στο σκοτάδι και προχωρούσε έλεύθερα. Κι' όταν επί τέλους, επτάσαμε στο νεκροτάφιο που αναπαύεται η άτυχής Δουκία, μ' άρπασε και προχώρησε για ν' ανοίξη, όπως έκατάλαβα, την πόρτα.

Έξαφνα τον ελπε να ύποχωρή βγάζοντας άφρους και μουγκρητά θηρίου! Ελπε καταλάβει πως ελπε λάβει σχετικώς τα μέτρα σας.

Αυτό πια τον έκαμε να λυσάξη. Στριφογύριζε πέρις του νεκροταφίου, έμουνγυριζε, έχαλοισε τον κόσμο, σαν θηρίο πληγωμένο, σαν τίγρις που την βασανίζουν...

Επί τέλους άωρησε, μ' άρπαξε από τον τράχηλο, έτσι δυνατά, που επόνεσα, που ένόμισα πως θα με στραγγαλίση, και μ' έσυρε προς τον ναίσκον.

Τι έσκόπευε να κάμη;

Τον ελπε να χαμογέλα άπαίσια και έφριζε.

Ευτυχώς όμως το επεισόδιο με τον άστυφύλακα μ' ελπε χασομερήσει και επτάσασε σεις...

Γιατί όμως να με σώσετε κι' αυτή την φορά. Τι να την κάμη την ζωή; Ελμαι μολυσμένη, το αίσθάνομαι και θα βασανίζομαι στους αιώνας των αιώνων!...

Αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια της πολυπαρούς κυρίας. Δεν ελπε τίποτε άλλο. Έκρυψε μόνον το πρόσωπό της μεταξύ των χειρών της κι' άρχισε να κλαίει άπελπισμένα.

Ο Βάν Έλσιγγ συγκινημένος μπρος στην τόση άπελπισία, μπρος στον πόνο αυτόν, επλήρωσε την κ. Μίνα, την επόπνευσε στον όμο και της ελπε:

— Κυρία, σας παρακαλώ, μην κλαίτε. Μην άπελπίζεσθε. Θα ζήσετε και θα σας σώσω, σας το όρκίζομαι στην σωτηρία της ψυχής μου!... Πρέπει να ζήσετε γιατί μόνον σεις μπορείτε να μ' άσ διευκολύνετε να συνιζήρωμεν το τέρας αυτό. Πρέπει να ζήσετε χάριν του συζύγου σας, χάριν όλων μας. Ο ήλιος μάλαστα δεν άνέτειλε άκόμη. Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. Δεχθείτε να σας υπνωτίσω. Έτσι θα μάθουμε πού εύρίσκεται και ελπε τι άσολείται ο βδελυρός αυτός Βρυκόλακας...

Η κ. Μίνα δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

— Ας γίνη το θέλημά σας, ελπε λυπημένη.

Δεν πρόκειται παρά για σας, της επόνισεν ο καθηγητής. Θέλω να μάθω πού βρίσκεται αυτή την στιγμή ο βρυκόλαξ. Θα μ' άς το πείτε, ελμαι βέβαιοι. Ελπε όμως έτοιμη; Θα σας εξηγήσω κατόπιν πως ύπνωτισμένη βλέπετε και παρακολουθείτε τον κόμητα.

Η κ. Μίνα έσπλώθηκε άναπαινικά στην πολυθόνα και σηκωσε τα μάτια της στον καθηγητή. "Επί άρκετην ώραν ο καθηγητής κρατούσε το βλέμμα του πάνω της."

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Περίληψις προηγούμενων)

"Ένας ήλλος επήνεσε φθάνει μετεμριμένος με τον άκόλουθό του Λαντρώ στο παρσόχειο του "Ισπανικού χωριού "Αγγρέδα, ζητώντας ν' άνακαλύψη τον πύργο του Άν Λιέου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στο άσυλο αυτόν έχουν άπαγάγει κι' έχουν κλείσει την πεντάμορφη ομορπή Δολόρα, την όποιαν ο Γάλλος κόμης επνώρισε και άγάπησε τρελλά στη Μαδρίτη, επκομείς ο' αυτήν προστασία κατά των καταχθονίων σκελών του Άν Λιέου."

Μεσα στο ξενοδοχείον του Τρουξίλλου, ανθρώπου ύπουλου, κακούργου, ο κόμης άρπεται στον Λαντρώ τα της γνωριμίας του με την Δολόραν και π' ο Άν Λιέος, όστις επίσης επταίρετο γι' αυτήν, έδωκε εις κίνησιν διατίον τον άνθρωπίαν και διαβολικάς δι' άμεις για να τον επόνωσση.

Κατόπιν γενομένης συζήτησης περί του ξενοδόχου, στο πρόσωπο του όποιου ο κόμης άναγνώρισε ένα των τεσσάρων δολοφόνων οι όποιοι του άγαν επνέθη και τον επλήρωσαν βαρεία στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις το δωμάτιον δι' να τον παρέλθουν. Τού ζητούν κατ' άρχάς πληροφορίας περί της Στεφανίνης, επηρετικής του Άν Λιέου, άλλ' έμπιστον του κόμης, δι' την όποιαν ο τελευταίος λέγει στον ξενοδόχο ότι ελπε άναεμμά του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έμορφη;

— Σαν Χερουβείμ.

Ο Τρουξίλλος επρώσε όλους τους όλοκληρους.

— Και πως την έλεγε; ρώτησε τέλος κατασυγκινημένος.

— Στεφανίνην, ελπε με πλαστήν άδιαφορίαν ο κόμης.

— Στεφανίνην! Θεέ μου Παντοδύναμη! Παναγία Παρθένος!

Μήπως κάνετε λάθος;

— Λάθος; Όχι, να πάρη ο

διάβολος, την έλεγε Στεφανίνην.

— Θεέ μου, αυτή ελπε η γυναίκα

μου! επταίρεσε ο Τρουξίλλος.

— Η γυναίκα σας! ελπαν με

μια φωνή ο κόμης και ο Λαντρώ.

Αντίλασαν δε συγχρόνως βλέμ-

μα συνεννοήσεως. "Ηλπιζαν να

έχουν την Στεφανίνην, την θα-

λαμνηόλην της Δολόρας, με την

πλαστήν των Ισπανών, αλλά δεν

επτανέζοντο πως θα ήταν και γυ-

ναίκα του Τρουξίλλου.

Κατόπιν αυτού ο κόμης επνευσε

να μάθη περισσότερα:

— Η άναδεξιμά μου ελπε γυ-

ναίκα σας; ελπε στον Τρουξίλλο,

με σοβαρό ύφος. Μήπως κάνετε

λάθος, φίλε μου; Γιατί εκεί κάτω

στην Μαδρίτη μου ελπαν πως η

Στεφανίνη έχει παντρευθή τον θα-

λαμνηόλο κάποιου δόν... Λουίγγο...

δόν Έρρίκο... δόν...

— Δόν Λιέου Διάς της Οδέρ-

της! φώναξεν ο Τρουξίλλος, ο ό-

ποιος επεσε στην παγίδα.

— Ναι, γι, κύριε, συνέχισεν ο Τρουξίλλος. Διέγος Διάς της Οδέρ-

της. Κ' εγώ ελμαι ο θαλαμνηόλος του, ο σύζυγος της Στεφανί-

νης. Π' ο έξ έβδομάδων άκόμη ήμουν στην ύπηρεσία του.

— Μα αυτό ελπε μια θαυμασία σύμπτωση! επώναξεν ο κόμης.

Αυτό δεν το επεριμένα ποτέ, πού να πάρη ο διάβολος! Αφού

έμεινε έτσι κι' άθεσος, κ' ο Τρουξίλλος. Φώναξε λοιπόν την άνα-

δεξιμά μου, πού θα την άγκαλιάσω και να την φιλήσω στα δρα-

σέρ της μάγουλα.

Ο Τρουξίλλος επένεψε με λύπη.

— Νομίζετε, ελπε, πως μένω μαζί με την γυναίκα μου;

— Μα φυσικά, έτσι πρέπει να ελπε.

— Και όμως η Στεφανίνη δεν μένει μαζί μου. Μένει στον πύ-

ργο δ' Αγγρέδα.

Η καρδιά του κόμητος άρχισε να χτυπά.

— Μένει στον πύργο; ρώτησε. Για ποιόν πύργο μου μιλάς, άγα-

πηέ μου κτήνη; Έχεις κινένα πύργον;

— Ο πύργος δεν ελπει δικός μου, επένεψεν ο Τρουξίλλος. Ανηκει

στον πρην κύριό μου, τον δόν Λιέον Διάς κι' εκεί βρίσκεται η

Στεφανίνη.

— Α, έννοώ, θα ελπε θαλαμνηόλος της συζύγου του Δόν

Λιέου.

— Της συζύγου του όχι. Της μελλούσης συζύγου του.

— Α, έτσι; τότε στείλε λοιπόν να την φωνάξης να έλθη έδω.

— Όχι! φώναξε άπότομα ο ξενοδόχος.

— Πας! όχι;

— Μα θ' άνησυχούσε...

— Θ' άνησυχούσε στη στιγμή που έρχεται ο νουνός της και της

φένει τόσα χροήματα...

— Όχι γι' αυτό, αλλά η Στεφανίνη έχει όρκισθεί να μην πε-

Την άπήγαγον μια νύκτα

ράση ποτέ το κατώφλι του σπιτιού αυτού.

— Μπ, για το Θεό, μήπως έχετε μαλλώσει.

— Ναι, έχουμε μαλλώσει τρομερά! φώναξε ο Τρουξίλλος, αφήνοντας να πέση το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

— Τι μου λές; Προς Θεό!

— Ναι, ύστερα από έξη μηνών ευτυχισμένη συζυγική ζωή...

— Αλλοίμονο. Τώρα καταλαβαίνω γιατί φαίνεσαι τόσο λυπημένος...

— Άπελπισμένος δε λέτε καλλίτερα! Εξέρετε την άγαπώ, την λατρεύω, τρελλάινομαι γι' αυτή...

— Όστόσο όμως θα επταίρες κάπως για να μαλλώσετε.

— Κάτι άσημαντα, μηδανιά πράγματα ήσαν η αιτία... "Ω, Κύριέ μου, αν τολμούσα να σας έβαζα να μ' άς συμβιβάσετε..."

— Ελμαι πρόθυμος γι' αυτό, φίλε μου, και φαντάζομαι πως ελμαι ο μόνος που θα μπορούσα να το κατορθώσω...

— Θα το κάνετε, τον διέκρινε ο Τρουξίλλος, αλλά όχι, ελπε αδύνατο...

— Γιατί αδύνατο;

— Γιατί για να μ' άς συμφιλιώσετε θα επρεπε να δίητε τη γυναίκα μου.

— Θα τη δώ; μέινε ήσυχος και μάλιστα άπόψε; δείξε μου μόνο το δρόμο του πύργου.

Ο ξενοδόχος ύψωσε τους ώμους του και ελπε:

— Τού Πύργου! μ' ά νομίζετε, κύριέ μου, ότι μπορεί να μη ή όποιος θέλει κει μέσα;

Ο κόμης δάγκασε τα χείλη του.

— Μα τι ελν' αυτός ο πύργος; Φυλακή, κρυψώνα, φρούριο;

— Πάνω κάτω. Τι τα θέλετε όμως; Ο Δόν Διάς έχει πολλούς λόγους να δυσιαστή στους ξένους.

— Θα ελμουν περίεργος να τους μάθω...

— Άμα σας τους έλεγα θα μαθαίνετε άμέσως, γι' αιδό λόγο μαλλώσα με τη Στεφανίνη. Οι δυο αυτές ύποθέσεις ελπε μ' ά και μόνη.

— Μα με κάνετε να άνησυχώ ξενοδόχε μου.

— Να λοιπόν, ελπε ο Τρουξίλλος. Σας τους λέω γιατί έχω έμπιστοσύνη σ' εσάς κύριε. Το κάτω κάτω ελπε άνθρωπος της γυναίκας μου, δηλαδή φίλος...

— Συγγενής, ελπε ο κόμης.

— Γι' αυτό δε δεν έχω να φοβηθώ τίποτε.

Τίποτε βέβαια.

Ο Τρουξίλλος γέμισε ένα ποτήρι και το άδειασε ως στον πάτο.

— Πρώτα πρώτα πρέπει να μάθετε, ελπε, ότι από μικρό παιδί ελμουν ο έμπιστος, το δεξί χέρι του δόν Λιέου Διάς. Η μητέρα μου ήταν παραμάνα του και μεγαλώσαμε μαζί. Δεν ελπε μυστικά για μένα κι' εγώ πάλι και στη φω-

τιά να μου έλεγε να πέσω, θα επεπτα εύχολοστος.

— Η άποσίωσις σου αυτή σε τιμ' επεπταρήσε ο κόμης.

— Έμεινα λοιπόν, έκακοθύνησε ο ξενοδόχος, στο μέγαρό του στη Μαδρίτη όταν μ' ά μερα, ο όμογάλακτος άδελφός μου μου έλεπε: Περές, φίλε μου—Περές ελπε το μικρό μου όνομα—Περές, δε μπορείς νάσαι, παιδί μου, αιώνας στην ύπηρεσία μου! πρέπει να σκεφθώμε για την άποκατάστασή σου. Λοιπόν, το ξενοδοχείο δ' Αγγρέδα πουλείται. Το άγοράζω και στο χωρίζω.

Ακούοντας εγώ τα λόγια του αυτά έμεινα σαν άπολιθωμένος.

— Το ξενοδοχείο δ' Αγγρέδα; ελπει. Μα αυτό ελταν τ' όνειρό μου που δεν τολμούσα να το φανερώσω.

— Στο χαρίζω, μου έαγασε ο δόν Διάς, αλλά με μια συμφωνία.

— Διατάξατε, κύριέ μου!

— Υπάρχει στη Μαδρίτη, έκακοθύνησε ο δόν Διάς, κάποιος ξένος που προσπαθεί να προσελκύση τη μνηστή μου. Ο ξένος αυτός λέγεται Δέλιος κ' η παρουσία του έδω μου φαίνεται πολύ ύποπτη.

Θα μπορούσα να ενεργήσω να τον συλλάβουν, γιατί ελμαι βέβαιος πως συνομοτεί, αλλά η άνάγκη θα έπαιρνε έτσι πολύ μάκρος.

Αλλά έλε με από το έαυτό αυτό ξένο γιατί άρέσει στη Δολόρα και πρέπει να πεθάνη.

— Διάβολε! τον διέκρινε ο κόμης, ο κύριός σου ελπε άνθρωπος φρόνιμος. Να σου πω όμως την αλήθεια; Έκείνο που σε συμβούλευσε να κάνης στην πατρίδα μου λέγεται δολοφόνος.

Ο Τρουξίλλος πετάχθηκε από τη θέσι του, και κρύος ιδρώτας πλημμύρισε το ήλιοψημένο του πρόσωπο.

— Όχι, ελταν πονομαχία, άπάντησε με βραχή φωνή.

— Μπ, αλήθεια;

— Παραφύλαξε ένα βράδυ τον κύριο Δέλιο καθώς επήριξε σπίτι

του και με μιά τυχαία πρόφαση τόν επροκάλεσα...

— Μπα, μόνος σου είσαι;
— Όλομόναχος.
— Ο κόμης έκρινε ένα χαμόγελο, μιά δ' Λαντρώ, λιγότερο κύριος του έαυτού του, μ' ένα πηδάλιο ήθελε και κάθισε απέναντι στον ξενοδόχο τόν οποίο έκρίταζε στά μάτια.
— Και έπειτα; τόν έρώτησε με τραχύτητα.
— Έπειτα; τραύλισε εκείνος, έπειτα πήραμε τίς θέσεις μας κι' άρχισε ή μονομαχία. Ο ξένος, τί νά σάς πώ, πάλαψε σά λεοντάρι, μιά στό τέλος αναγκάστηκε νά ύποχωρήσει... μπροστά σέ μένα.
— Μπροστά σέ σένα μόνον;
— Βέβαια!

— Η γροθιά του Λαντρώ έπεσε τότε με θόρυβο άπάνω στό τραπέζι...

— Μά τούς 'Αγίους Πάντας, φώναξε, είσαι ένας...

— Ένα όμως βλέμμα του κυρίου του τόν συνεκράτησε κι' άποτεινίστηκε τή φράση του διαφορετικά:

— Είσαι ένας παλληκαράς, ελε.

— Έτσι τώρα, εξακολούθησε ή κόμης, έγινες κάπιλος χάρις στό θάνατο του κυρίου Λέλιου.

— Μάλιστα, κύριε, όσο δέ γιά τόν άφέντη μου από τό φόβο του μήπως παρουσηθή ή μνηστή του σέ νέους έρωτες τήν άπομακρυνε από τή Μαδρίτη και τήν έφερε διά τής βίας με μερικους άνθρώπους τόν στόν πύργο του, έδω, στή δ' 'Αγρέδα.

— Ο τού μη βλέποντας ψυχή, εξακολουθήσε ή κόμης, δέν ύπάρχει φόβος νά έρωτευθή κι' άλλη μιά φορά.

— Και μάλιστα, ελε ή Τρουξίλλος, σέ λίγες ώρες γίνεται σύζυγός του...

— Πότε θά γίνει ή γάμος;

— Μεθαύριο.

— Ένα ερώς διέτρεψε τό σώμα του κόμητος.

— Από όλα αυτά, εξακολούθησε προσποιούμενος τόν άτάραχο, δέ μπορώ νά καταλάβω ποιά σχέσις ύπάρχει μεταξύ του θανάτου του Δόν Λέλιου και τών σχέσεων σου με τή γυναίκα σου.

— Πολύ στενή σχέσις, κύριε. Από τή στιγμή που ή κόμης αυτός έγινε άφαντος ή δόνα Δολόρα ελε άπαρηγόρητη και ή γυναίκα μου, ή οπού λατρεύει τήν κυρία της, συμμερίζεται τό έναντίον μου μίσος της.

— Όποτε, δυστυχισμένη μου φίλε, όταν ξαναγύρισε κοντά της θριαμβευτής και ιδιοκτήτης πιά του καπηλείου που όνειρευόσασα...

— Μου έδειξε τήν πόρτα, με μεταχειρίστηκε σά δολοφόνο...

— Τό τρελλοκόριτσο! Μά δέν καταλαβαίνει ότι δέν ελε κανείς δολοφόνος άμα σκοτώνει έναν άνθρωπο τίμια; 'Αχ, και τί δέν θά της έλεγα, άν τήν ελχα έδω κοντά μου, έστω και γιά πέντε λεπτά.

Πολύ γλήγορα θά τήν έκανα νά ξαναπέση στήν άγκαλιά σου...

— Δυστυχώς! ελε ή Τρουξίλλος.

— Πρέπει νά βγάλω από τό μυαλό μου τήν ιδέα ότι θά ξαναδώ τήν βαφτισμιά μου.

— Νά είταν τουλάχιστον ή Δόν Διάς στόν πύργο;

— Πώς; Ο δόν Διάς άπουσιάζει;

— Ναί. Λέπει λίγες λεύγες μακριά όπου έχει κάποιαν ύπηρεσία.

— Ύπηρεσία κατακόπου! έσυμψήφισσε ή αδιόρθωτος Λαντρώ.

Εδύνατος που δέν τόν άκουσε ή Τρουξίλλος.

— Και όταν εκείνος λείπει, ρώτησε ή κόμης, ποιός έπαγρυπνεί στή δεσποινίδα.

— Ο Δόν 'Αντώνιο Παραβεδράς και πολυάριθμοι ύπηρετές όλοσμένοι ως τά νύχια, που έχουν διαταγή νά σκοτώνουν άνελεήμονα κάθε άγνωστο που θά προσπαθήσει νά μπη μέσ' στό σπίτι.

Μ' άλλους λόγους ή πόρτες δέν είν' άνοιχτές γιά τόν καθένα.

— Και κάνουν πολλή καλά, άπάντησε ή κόμης που σηκώθηκε με χαμογενητό, άλλα τώρα, ξενοδόχε μου, συγχωράτε με γιάτί είμαι κουρασμένος και τά μάτια μου κλείνουν...

Ο Τρουξίλλος έκανε ν' άποσυρθεί, άλλα μόλις έφτασε στήν πόρτα στροφονοίζοντας τό καπέλλο του στό χέρι, ελε μεπεδεμένα:

— Και τά... χρήματα τί θ' άπογίνουν;

— Γιά τήν κληρονομία θέλεις νά πής;

— Ναί.

Ο κόμης τού έδειξε μιά χρηματοασκηόδα άρκετά βαρεία.

— Βλέπεις, τού ελε, τά ελχα έτοιμα.

Τά μάτια του Τρουξίλλου άστράψανε.

— Και πόσα νάνε τάχα; ρώτησε.

— Διακόσια φοργίνια όλλανδικά.

— Τι λέτε;

— Μάλιστα, ελε αδιάφορα ή κόμης, και φαντάζομαι ότι ή Στεφανίνη θά χαϊρόταν πολύ άμα τά έπαρνε.

— Βέβαια, βέβαια, έκανε ή ξενοδόχος, δέ μου τά δίνετε...

— Αδύνατο, τόν διέκοψε ψυχρά ή κόμης.

Και κοιτάζοντας τό έκσπαιτο ύψος του ξενοδόχου συλλογίστηκε:

— Μου φαίνεται πως θά τά καταφέρω νά μω άπόψε στόν πύργο.

Ο Τρουξίλλος στάθηκε έαλισμένος γιά λίγο. Τό χρυσάφι και τό κρασί τού ελχαν θολώσει τό μυαλό.

— Πώς, ψιθύρισε, άρνείσθε νά μου έμπιστευθείτε αυτά τά χρήματα;

(Ακολουθεί)

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο Τόμος δεσφ. 12

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βίσμαρκ δεσμευόμενος

— Υπάρχει συνήθεια στή Γερμανία κατά τήν έποχή του θερισμού νά δοκιμάζεται ή στερεότης του δεσμού τής πρώτης δημωνίας σέ κάθε ξένο πρόσωπο πρὸς τούς θεριστάς που θά περνοῦσε περαστικά από τούς άγρούς. Κάποτε ή Βίσμαρκ, άγνοών τήν έθιμο αυτό, διήρχετο περὸς κάποιον άγρό, όταν δώδεκα ως δεκαπέντε θεριστριοις έπεσαν άπάνω του και πρὶν νά προφτάσει νά πη έλξη τόν έδεσαν στερεώτατα. Σέ λίγο ή αλχημείατος άπελευθερώθηκε και έμαθε τήν αϊτία τής δεσμεύσεως του. Η άπάντησις του είταν ένα χυμὸς έκατόφραγκο στίς θεριστριοις και ένα βαρελάκι μύρα στους θεριστές.

Τά όντα του Βολταίρου

Κατά τήν Γαλλικήν επανάστασιν τά όντα του Βολταίρου, του φιλοσόφου εκείνου και προδρόμου τής μεγάλης αυτής κοινωνικής μεταβολής μετεφέρθησαν μετά τιμών εις τό Πάνθεον τών Παρισίων. Όταν πάλιν, κατά τήν παλινόρθωσιν τών Βουρβόνων τόν κτίριον από ναός τής Δόξης, άπεδόθη και πάλιν εις τήν θρησκείαν, μερικοί φανατικοί βασιλόφρονες διεμαρτύροντο ότι ή κόμης του άδελφου Βολταίρου μαινεί τόν ιερόν ναόν.

Η λύσις του ζητήματος άνετέθη εις τόν Λουδοβίκον τόν 18ον όστις έν προκειμένω έδωσε πολύ έξυπνη άπάντησι:

— Μήν τύχη και βγάλετε τό όστά από τό Πάνθεον. Ν' αφήσετε τό Βολταίρο εκεί που βρίσκεται. Η μεγαλειότηρ του τιμωρία ελε ν' άκούη κάθε πρωί κι' από μιά λειτουργία!

Μετά χρόνια όμως μερικοί βάββαροι φανατικοί διεσκόρπισαν τά λείψανα του μεγάλου φιλοσόφου στους δρόμους.

Η ζωή του αυτοκράτορος

Τό 1853 ή τότε τσάρος Νικόλαος ταξείδευε σιδηροδρομικώς. Η άμαξοστοιχία όμως έπήγαινε πολύ άργά. Ο αυτοκράτορ άναυγμένος νά φτάση στό τέμα του ταξείδιού του προσκαλεί ένα ύπουργόν που τόν συνόδευε και τόν ρωτάει γιάτί πηγαίνουν τόσο άργά, ενώ αυτός τόν ελε βεβαιώσει πως θά πηγαίναν γρηγορώτερα. Ο ύπουργός άπάντησε ότι κι' ή ίδιος άπορεί, γιάτί άκούβησε τήν ίδια γραμμή με τήν ίδια μηχανή ελε διατρέξη κι' αυτός πρὸ ήμερών πολύ ταχύτερον και ότι τώρα ελε παραγγείλῃ στό μηχανικό ν' άναπτύξη μεγαλειτέρα ταχύτητα, άλλα αυτός ήρνήθη νά ύπακούσῃ.

Νά τού πητε ότι ή αυτοκράτορ τό διατάσσει.

Η διαταγή μεταβιβάζεται άλλα τό ταξείδι δένέλτικαίνεται. Έπαναλαμβάνεται ή διαταγή, άλλα τίποτε.

Στόν πρώτο σταθμό καταγανακτισμένος ή αυτοκράτορ διατάσσει νά προσαχθή ή μηχανικός και τόν έρωτά γιάτί ένθ πρὸ όλίγων ήμερών ή ύπουργός διέτρεξε πολύ ταχύτερα τήν γραμμή αυτή, τώρα ή άμαξοστοιχία κινείται σάν χελώνα.

— Ελε πούλ έπικίνδυνο νά τρέξη ή άμαξοστοιχία, άπαντάει άπαθής ή μηχανικός.

— Και πρὸ ήμερών δέν ήτο τάχα έπικίνδυνο, όταν ταξείδευε ή κύριος ύπουργός; έρωτά ή αυτοκράτορ.

— Ναί, άλλα ύπουργούς έχει πολλούς ή Ρωσία, ένθ αυτοκράτορ ένα και μόνο!...

Απόψεις ποιητού

Ο έ.δότης μιάς εφημερίδς ε της Βοστώνης ελε γράφει πρὸς τόν μεγάλον Άγγλον ποιητήν Ροβέρτον Μπράουνιν μιά έπιστολή διά τής όποιας του προσέφερε 150 λίγες στερλίνες (ποσόν παρωμώδες γιά τήν έποχή εκείνη) γιά νά γράψῃ ένα παίημα. Ο ποιητής άνήθηκε νά δεχθή τή μεγαλόδοξη προσφορά διά τής έξης έπιστολής:

— Αν μπορούσα νά γράφω μ' αυτόν τόν τρόπο, θά έλάβαινα ύπ' όψει μου τήν αίτησίον σας. Άλλά δέ μπορώ. Έν άλλο άγγλικό φύλλο μου προσέφερε έσχάτως ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό κι' όταν άρνήθηκα μου προσέφερε ακόμη μεγαλιότερο. Ο έκδότης τότε μου έστειλε μιά συναλλαγματική άσυμπλήρωτη γιά νά γράψω σ' αυτήν ή τι ποσόν ήθελα. Άλλά έγώ τήν έστειλα κι' αυτήν πίσω.

Δέ μου φαίνεται σκόπιμο νά γράφω σ' εφημερίδες. Όταν βγάλω κανένα βιβλίο και άγορασθεί, τότε θά βεβαιωθώ ότι οι άνθρωποι θέλουν νά διαβάσουν τά έργα μου. Όταν όμως με βοσκουν κάθε μέρα στίς έπιφυλλίδες τών εφημερίδων, μου φαίνεται σάν νά παρουσιάζομαι άπόσκλητος στό κοινόν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

Ο Έλευθέριος Γιαννακέλης δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τό Περιοδικόν μας. Άνευ μάλιστα έντολής τής διευθύνσεως ένέγραψε συνδρομητάς και καταγράστη τό αντίτιμο, δι' όπερ και έμηνύθη. Τό ζήτημα τής άποστολής του φύλλου πρὸς τούς έκσπατηθέντας δά κανονισθεί έπ'όψει Διευθύνσεως.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

Γ' Ανέκδοτον—Μη συμπεριληφθέν εις τή «Απνεγία» του ποιητού κι' πεζογράφου

ΤΟΝ καθάριο ούρανό άνέβαινε άγάλλι άγάλλια θαυμάσια μεγαλοπρεπής, ώσάν βασιλιάς, με τήν άκτινοτή του κορώνα, ή άπριλιάτικος ήλιος, μόλις σηκωμένος από τ' άβροτα και μυστηριώδη παλινία του, που κοιμόταν... Κάτω από τές άφθονές του άκτίδες, τού πέλαγου τά γαλάζια στήθια φεγγολοῦσαν ώσάν χρυσάφι, λαμποκοπούσαν τ' άπατήτα, τ' άλυστα χιόνια του Παρνασσού, ώσάν άσμένια βαριά σκολίδια, ώσάν διαμάντια έπ'όρθιαν ή δροσοστάλες κρεμασμένες στό χορσίνιον του Σαλώνου τά λόγγα, τρέχει γοργά τό κεφαλόβρυσό τ' άρείκι έδώ και τά στήνα εκεί, ή παρδαλή πεταλούδα άνθολογεί από τό ένα σ' τό άλλο λουλούδι, και τό πούλι ή γλυκιά του φωνή που πέρνει τήν πικρότη. Τρέμει σ' τό τραπέζι ή παπαρούνα ή νεροπαλή και παίζει με τήν αίρα τάσπρο χαμόγελο.

Τήρει τό κόσμον τό μοναδικό πανηγύρι ή Κωνσταντάρας, λεημαμένος πάνω στή Μπαλαγέρα κι' έννοιασε τή μεγάλην του κλέψην καρδιά δάανοχη. Μ' δάανοχο στόμα και διαμαρμένο έπινε άφρότητα, σάν από άπατη νερομύνη, τ' άδάνατο νερό τής ζωής, ή κοίτηνε γύρω του ή πανέμορφη πλάση.

— Έτσιον πανόριο κόσμο, γιάτί νά μήν τόν χαίρεται μ' όλη τήν καρδιά κανένας, ώρε παιδιά; ελε χαμογελώντας γλυκά πρὸς τά παληάρια του... Κι' όλόγυρά του έλάμπανε σ'τά τσαπράζια ή πρώτοι του μπουλνιζήδες, ή Γερο-Χρόνης ή φοβερός, ή Βλαχοθανάσης ή άνιμερος ή Βλαχαρμάτας, ή Βέρσιος, ή Λάμπρος, ή Τσεκούρας.

— Θεού χαρά σήμερ' αλήθεια, μίλησεν ή Τσεκούρας.

— Όμορφος και χαλός είν ή κόσμος, τούς κάνει ή Βλαχοθανάσης κι' άνδισπαρμένος, όμως πόσα πικρά άγκάθια κρύφτει άποκάτ' από τά λουλούδια του!

— Γιά μές τούς κλέφτες άγκάθια δέν ύπάρχουν, λέει ή Κωνσταντάρας. Πάρες έμείς δέν άπαντάμε μπροστά μας ποτέ. Έρως κι' ή θάνατος άκόμα είνε τραγοῦδι. Τά έργα μας παλληκαριές, έρως μιά ματιά σ' άρματα μας. Κάθε τους λαμπυρίδα, τώρα πού τά ελκει ή γλυκιά ήλιος, λέει και μιά δόξα. Έμένα μου χάθηκαν τά δυό παιδιά, θυμάστε 'στ' Πεντεσόρια ψηλά 'ς τό πλευρό μου σπαρθηκαν και τά δυό, εκεί που και ή ίδιος λαβόθηκα. Όμως δέν τά έλαφρα, τά τραγοῦδησα. Και τραγοῦδησα τούς έρεπαν τών παλληκαριών μου. Όταν τά συλλογίζομαι, καλοτυγχίζομαι μονάχ' μου που γέννησα και καμάρωσα τέτοια παιδιά. 'Ε, δέν τά χάρισε πούλ' μου τά πάθησε ή άδικος χάρος, σάν τά λουλούδια, μέσ' τό πρώτο τους άνοιγμα, που τά πατάει τό θεριό του λόγγου. Όμως και τόσο που τάνωσαι σμά μου, με τήν τιμή που μου φέραν, ή κόσμος τούς ή άμορφος και χαλός περιγύρα μας, σάν διπλή παραίση του μικρότερου. Μαθαίνει τά γράμματά του. Δόξα σ' ή Θεός. Μου φάνει κι' αυτό. Δέν γάναται ή κλήρη μου, δέ σβύεται ή δύναμ' μου. Πρώτα ή Θεός. 'Ας τού χαρίζῃ ζωή...

Δέν έπρόφτασε νά ελεῖ περισσότερα, γιάτ' άνασκήθηκε από άλπα, πούταν πεσμένος, ή Γεροχρόνης και τού λάλησε σ'όβρα:

— Νά με συμπάθεις με τό λόγο που δέ νά σου ελεώ, καπετάνιε. Γιά τ' άρματα και γιά τά δυό σου τά πεθαμένα παιδιά μπορείς κι' ελ' έλως νά πεινεύσας και νά ψηλοφρονής. Όμως γιά εκείνο τό μικρότερο μή χάνης χρυσά λόγια, τί δέ σ' όμοιασε.

— Με τά σωστά σου τό λες παπού, ή παίζεις; έπικρογέλασε ή άρματαλός τού Γαλαξιδίου.

— Με τά σωστά μου και με τά όλα μου, καπετάνιε. Ξεκλήρησε κι' έγινε τρουπολόγος τό μικρό, Κώστα μου. Από τήν αυγή ως τό βράδυ βάζει τούς τρανώτερούς του, λέει βρωμιόλογα σ'ές γυναίκες κατάστρατα, και κλέβει κατσίκια και κοτόπουλα όλημερης. Από τήν έκκληρία, που μαθαίνει τό κτοήχι και τό ψαλτήρι, εκλεψε τ' άσημένο της Παναγιάς χέρι, τάμμα, ποιός ξέρει, ποιανόν καλού χριστιανού. Πήρε ή άλέτρη του παππά, τόν σκότωσε ένα βόδι, τόν φίλησε και τήν παπαδιά. Άκουσα, Κώστα και μ' ή αναβάνης όλότετα τό παιδί σου. Κλαίει όλος ή κόσμος άπ' αυτό.

Ένώ έλεγε τούτα τά λόγια ή Γεροχρόνης, ή Κωνσταντάρας ελε τρυφή από τή γή όλόρθος. Έστρεφεν αίμα σ' άσπρα τά γένεια του από τά χείλη που δάγκανε με λίσσα. Κ' ύστερα φώναξε φρενισμένος κι' άλλαξοπρόσπος.

— Α!...τό κακούργικο, κι' άν θά τό πιάω σ'τά χέρια μου!

Κ' έγινε άφαντος σέ μιά λαγκαδιά μέσα.

Τ' άπομείμμερο μέσα σέ νεροφορτωμένα σύγνεφα έκρινε ή ούρανος τή γαλήνη άγκαλιά του κι' ή ήλιος τήν περσική τή λαμπράδα του. Άχός βαθύς και σάλαος ροχταν από πέρα, που σήμανεν ότι ή άνεμοζάλη σιμώνει. Τό σύγνεφο προσκαμψώνει σ'τή γή, σάν

τήν κατάρα κατάνυχο, και φουσκώνει τά στήθια του από θυμό. Η σκωτεινιά κι' ή τρομάρα καταπλάκωνε εκεί πίσω τής Γαλιάνας τά βουνά. Δεύτερο φουσάτο από σύγνεφα ξεβγαίναν από τό κόρφο του Χρυσού, φοβερό και όργισμένο κι' έτρεχε νά συγκρατήση τό δρόμο του πρώτου. Τούτο όρημικά χύνεται, κατασπάει τόν όχτρό του κι' εκεί που περνάει, κρούοντας τον, άστράφτει! Σπινθολίσει ή κρατερός άγέρας, φεγγολοῦν ή ούρανοι, βροντάν τά κορφοβούνια, κι' ή πλάση ή πανέμορφη έγεινε μονομιάς 'Αδης. Σοπαίνουν, μουλιάζουν τά τετραπόδα' και τά πουλιά, χωρίς νά κελαιδούν τρομασμένα, γιά νά κρυφτούν 'ς τή φωλιά τους παραδέρνον.

Μονάχα τά όρνα, σάν κι' ασμένια πνεύματα, πετούν μες τόν τροκινό ζήτωντας νά βροῦν τό μυστή φαγητό τους. Τρέμει σύγγορη ή βαλανιδιά του βουνού, στρίφει τούς κλώνους του τούς άτάραγους τό δυνατό ρουτάκι και τό χαμόδενδρο σείται όλόβολο, σάν καλμί, λές και γνορίζε με πούδον όχτρό βαρὸ ν' άντιπαλέψη τού μέλλεται. Η μόρα άρχινάει νά δυναμώνη. Παντού καθοδὸι πέφτει και χαλάει. Ο βρόντος στιγμή δέν σιγαίνει. Σάει φλογισμένο από τά σύγνεφα τ' άστροπελέκι και συντρίβει τά ριζικά κοτρώνια και τά ψηλά έλατα, κι' έτι άπαντάει σ'τό διάβα του ριμιά.

Έδώ θωρείς νά πλεή κλωνάρι μες σ' αύλακι, και παρεκ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(ΤΟΥ Ε. G. CLUCK)

— Λοιπόν, νομίζετε πως είνε τρέλλα να ελπίζουμε ότι θα άθω-
ωθῇ;
— Ο Δικηγόρος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔκαμε ἓνα κίνημα
ἀδυναμίας. Ὁ γῆρ, ἀδυνατισμένη, μὲ μάτια κατακόκκινα ἀπ' τὴν
ἀϋπνία, καὶ τὰ δάκρυα, ἡ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ὥραια κ. Βρεσόν, πού
δὲν ἦταν τώρα παρὰ μιά δυστυχισμένη γρηούλα, τὸν ἰκέτευε:
— Κύριε, κύριε μου! σὰς ἐξορκίζω! Κάμετε ἓνα θαῦμα... ἔχει
καίμε ἀρχετὰ ὡς τώρα ἡ ἰδιοφυΐα σας...

— Ο Δικηγόρος κ. Καζάλ ἀπήντησε:
— Θὰ ἐπιχειρήσω τ' ἀδύνατα γιὰ νὰ σώσω τὸ γυιό σας. Σὰς
παρακαλῶ ὅμως μὴ βασίζεσθε σὲ μιά δλοκλήρωτικὴ ἐπιείκεια τῶν
δικαστῶν. Σχεφθῆτε λίγο τὸ τρομερὸ ἐγκλήμα του! Παιδί δέκα
ὀκτὼ χρονῶν νὰ κλέψῃ δύο γέροντες... καὶ νὰ τοὺς σκοτώσῃ, ἐπειδὴ
τὸν ἐννοίωσαν!

— Ἀλλὰ τὰ θύματα δὲν πέθαναν!
— Γιατί εἶχαν γερὴ κράσι... ἔφαγαν πάνω ἀπὸ 30 χτυπήματα.
— Ἦταν τρελλὸς ὁ δυστυχὴς!

— Καὶ ὅμως δὲν ἔχει κανένα ἐλαφρυντικό. Μπορεῖ νὰ λέμε ὅτι
θέλουμε ἀφοῦ κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει... δὲν χορεῖ καμμιὰ, καμμιὰ
ἐπιείκεια. Ἄ! ἓνα παιδί, πού μεγαλώνει μαζὺ μὲ ἑκφυλούς καὶ ἀνή-
λικους γονεῖς, ἓνα παιδί, πού μεγαλώνει μέσα στοὺς δρόμους, μὲ τὴν
χειρότερη συναναστροφὴ, μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν κακὸ δρόμο, σ' ἓνα
τέτοιο παιδί νομίζω πως θὰ χωροῦσε κά-
ποια ἐπιείκεια, ἀλλὰ ὁ γυιός σας! Ἀπὸ
μικρὸς ἀνατρεφέται σὲ ἡθικὸ περιβάλλον,
δὲν ἔχει δὴ παρὰ καλὰ παραδείγματα...

— Ἄ! αὐτὸ τὸ παιδί ἀδικήθηκε! Ἄφ'
δὲν πέθανε ὁ πατέρας του, τὸ μολόγοι ὅτι
δὲν εἶχε πῶτε τὴ δύναμη γιὰ νὰ τοῦ ἐπι-
βληθῶν...

— Ὡ! ὄχι, μὴ τὸ λέτε αὐτό. Ὑπῆρξετε
πάντα, μητέρα ἐξαιρετή.

— Μὲ μετρίως ἀδυναμίες ὅμως... Πι-
στεύετε ἀλήθεια, ὅτι ἡ μετάνοια τοῦ Πε-
τράχη δὲν θὰ συγκινήσῃ τοὺς δικαστὰς;

— Γιατί ἔχει μετάνοιαν; εἰλικρινά, μὴν
ἀμφιβάλλετε. Δὲν εἶνε ἐκ φύσεως κακός. Οἱ
κακὲς συναναστροφές ὑπεδούλωσαν τὴ σκέ-
ψη του, ἀλλὰ τώρα μετάνοιωσε.

— Εἶμαι βεβαία πως θὰ ξαναγίγῃ ἓνα
τίμο παιδί ἂν ἀδωσθῇ...

— Ναί! τὸ πιστεύω... καὶ ἔχω τὴν
πεποίθησιν ὅτι μετάνοι ἐιλικρινῶς, ἀλλὰ
δὲν εἶνε αὐτὸς λόγος, γιὰ νὰ τὸν ἀδωσθῇ
τὸ δικαστήριον. Σὰς εἶπα, θὰ κάμω τ' ἀδύ-
νατα δυνατά, ἀλλὰ μὴν ἔχετε μεγάλες ἐλ-
πίδες. Ἡ κατηγορία εἶνε τόσο βαρεῖα!

Τὸ δικαστήριον εἶχε συνέλθει. Ὁ κ. Κα-
ζάλ ἀφῆκε τὴν κ. Βρεσόν, γιὰ νὰ καταλάβῃ
τὴ θέσιν του κοντὰ στὸν κατηγορούμενον.

Καὶ τὸ μαρτύριον τῆς μητέρας ἐξακολού-
θησε. Καταλάβαινε καλὰ ὅτι ὁ δικηγόρος
εἶχε δίκην: ὁ Πέτρος ἦταν ἀδικαιολό-
γητος, δὴ κατεδικάετο.

Ὁ Πετράκης τῆς!... τὸν θυμόταν μι-
κρούλη, μὲ τὴν μπουνιλιῆς, χαριτωμένο,
ἐξυπνο... Θυμόταν πως ἀγαποῦσε νὰ κρύ-
βεται στὴν ἀγκυλιά της.

Καθόταν στὰ γόνατά της, ἀκουμποῦσε
τὸ κεφάλι του στὸ στήθος της καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μικρή μου μητερούλα, πῆπει νὰ μοῦ πῇ ἓνα παραμυθάκι!

— Ἀχ! ἦταν τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς της.

— Ἀργότερα, στὸ Λύκειο, τῆς ἔκανε ἱστορίες. Ἦταν ἀτακτος, ἀ-
μελής... ἀλλὰ κ' ὅταν τὸν μάλανε ἡ στεναχώρια του ἦταν φανερή.

— Ὁχι, ὄχι! δὲν εἶχε διόλου κακὰ ἐνστικτὰ ὁ Πετράκης τῆς.

Μὰ πως νὰ νικήσῃ τοὺς δικαστὰς!

Τὸ καθήκον τους ἦταν νὰ φανοῦν αὐστηροί. Ἔπειτα κ' ὁ κ.
Καζάλ, ὁ δικηγόρος, δὲν μποροῦσε νὰ ρεῖν κ' ἓνα μέρος τῆς εὐθύ-
νης στὴν οἰκογένεια! Θεέ μου!

— Ἐξάφνα, ἡ ἐκφραση τῆς κ. Βρεσόν ἀλλάξε... Μιά ἰδέα τῆς πέ-
ρασε, μιά ἰδέα πού τὴν ἔδωξε μὲ φρίκη, μ' ἄλλοιμον οὐγὰ αὐτὰ
τὴν συνεδίεζε, τῆς φαινόταν μόνο πολὺ τολμηρῇ...

Τὸ δνομά της. Ἡ στεγνὴ φωνὴ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρα δὲν τῆς
ἔδωσε καιρὸ νὰ σκεφθῇ.

Πελιδνὴ, μὲ αὐτόματο βῆμα, πλησίασε τὸ μικλίδωμα, καὶ χωρὶς
νὰ περιμένῃ νὰ τὴν ρωτήσουν ἀρχισὲ νὰ προσφέρῃ λέξεις πού ἐξε-
πλήξαν καὶ δικαστὰς καὶ κοινόν!...

— Κύριοι δικασταί, κύριοι ἐνορκιοι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀπαλλά-
ξετε, ἀπὸ τὸ τέρας αὐτοῦ ἀτίμας τ' ὄνομά μου ἀπὸ τὸν ἄθλιο
αὐτὸ πού δηλητηρίασε τὴ ζωὴ μου...

Στέκεται γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, καὶ ν' ἀγαμετρήσῃ τὴν ἐντύ-
πωσιν ποὺ καίαν τὰ λόγια της. Ὅλον τὰ βλέμματα εἶνε καρφο-

μένα ἐπάνω της. Ὁ κόσμος ἀγωνίζεται νὰ τὴν δῇ. Κρατεῖ τὴν ἀνα-
πνοὴν του γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ἐξακολουθεῖ:

— Πάντοτε ἀποστρεφόμενον αὐτὸ τὸ βάρβαρο πλάσμα πού εἶνε
μπροστά σας, ἀπὸ τὰ πρῶτα του χρόνια...

Ψιθυροὶ ἀποδοκιμασίας ἀρχισαν νὰ ἀκούονται. Ὁ γῆρ, ἰδιαν-
αχτισμένος ὁ κατηγορούμενος σηκώθηκε, ἀλλὰ ὁ κ. Καζάλ δὲν τὸν
ἄφηκε νὰ διαμαρτυρηθῇ, διότι αὐτὸς εἶχε καταλάβει...

Συγκεντρώνουσα ὅλην τῆς τὴν ἐνεργητικότητά ἡ κ. Βρεσόν
ἐπαναλαμβάνει:

— Μάλιστα, ἀπὸ τὰ πρῶτα του χρόνια τὸν βδελυτόμουν. Σὰν
νάχα τὴν προαίσθησιν τῆς ντροπῆς πού θὰ μοῦ ῥιχνε. Ὁ ἄντρας μου
κ' ἐγὼ τὸν μισοῦσαμε πάντα. Κι' εἶχαμε δίκην. Ὅταν ἦταν ἐξ
χρονῶν ἀρρώστησε, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γλῦτωνα. Ὁ κακοῦ-
ρος ὅμως ἐγένετο καλὰ!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι μόνο ψιθυροὶ ἀλλὰ ἔντονες ἀποδοκιμασίες
ἀκούστηκαν.

— Ὅλο τὸ ἀκρατήριο ὄρθιο, ἀποδοκιμάζε τὴν ἀνέγερ
Υπερνικνόντας τὸν θόρυβο ἡ κ. Βρεσόν φωνάζει:

— Θάνατο! Θάνατο! νὰ μὴ τὸν ξαναδῶ πιά!

Τὸ κοινὸν βοᾷ. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα μόλις κατορθώνει νὰ
φύγῃ ἀπὸ μιά πλάγια πορτοῦλα κάτω ἀπ' τοὺς γιουγαίοντες τοῦ
πλήθους.

Ἀνίκανος νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τά-
ξιν ὁ πρόεδρος διακόπτει τὴ συνεδρίαση.

Κατὰ τὴν ἐπανάληψιν ὁμιλεῖ ὁ εἰσαγγε-
λεὺς. Δὲν χορεῖ ὅτι ἡ κατάθεσις τῆς μη-
τέρας τὸν ἐξέπληξε καὶ παραδέχεται ὅτι ὁ
Πέτρος Βρεσόν, ἀνατρεφὴς χωρὶς στοργή,
ἔχει δικαίωμα σὲ κάποια ἐπιείκεια. Ἀλλὰ
δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ καὶ τὸ ἀδικήμα
του. Οἱ ἐνορκιοὶ πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσουν.

Διαμαρτυρία ἀκούσθηκα. Τὸ ἐνδιαφέ-
ρον τῆς δίκης μετετέθη ἄλλοῦ. Ἡ κλοπή
ἡ ἀπόπειρα τῆς δολοφονίας, πέρασαν σὲ
δεύτερο ἐπίπεδο. Κανεὶς δὲν θυμόταν τοὺς
γέροντες. Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ κατηγορου-
μένου ἦταν τὸ κεντρικὸ σημεῖο.

Οἱ πρῶτες φράσεις τοῦ κ. Καζάλ ἀκού-
στηκαν μὲ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

— Κύριοι ἐνορκιοι... ὁ ἀληθινὸς ἐνορκος
δὲν εἶνε ὁ δυστυχὴς τὸν ὁποῖο θὰ διὰ-
σκεπτε... Δὲν βροῖσκα. Λόγους νὰ ἐκλογισθῶ
τὴ συγκίνησιν πού μ' ἐκίνησε ὅταν εἶδα αὐτὴ
τὴν μητέρα... μὰ μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς αὐτὸ
τόνομα στὸ ἀνόσιο πλάσμα πού ἴδμε νὰ
ζητήσῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς;

Καὶ ὁ συνήγορος κρίνει πὺθ ὁ δικαστὴς αὐ-
τῇ, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς κινεῖς γονεῖς.

Γιὰ τὸ ἔγκλημα, μόλις ὥμιλησε.

Ὅταν οἱ κ. ἐνορκιοὶ ἀπεσύρθησαν, ὅλοι
θεωροῦσαν τὴν ἀθώωσιν βεβαία.

Πράγματι μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ δικαστή-
ριον ἀπεφάνθη ἀσυντάκτως. Ὁ Πέτρος Βρε-
σόν ἐκηρύχθη ἀθώος.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, στὸ διαμέριον
τοῦ δικηγόρου, ἐγένετο μιά συνάντησις.

— Μητέρα...μητέρα...

— Μικρούλη μου! παιδάκι μου!

— Μετάφρασις Σταύρου Μαρκεζίου

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

SPLEEN

(Γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Πετοῦμα ἀπ' τὸ παλιὸ στρατὸ καὶ πᾶμε,
τὸν χιλιόπαρτο. Περιμένω.

Μέσ' στὸν παλιὸ, τὸν ἀχαρὸ τὸ δρόμο,
μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὄμο. Περιμένω.

Τὸ φῶς πού βγαίνει πέρα (περιμένω),
μὲ βροῖκει πάντα καὶ πὺθ λυγμένο.

Ὡς κ' ὁ παλιὸς μου πόθος, μὲ τὸν πόνο,
μ' ἔχουν ἀρῇσει μόνο. Περιμένω...

Καὶ περιμένω σούρουπο καὶ βράδι,
καὶ περιμένω μέσα σὲ σκοτάδι.

Περιμένω τὴν ὥρα καὶ τὴ μέρα,
καὶ τὸ μεγάλο μῆνυμ' ἀπὸ Πέρα.

Τὸ μῆνυμα, τὸ δῶρο καὶ τὴ χάρι,
νὰ ρθεῖ δὲν ξέρω τί—καὶ νὰ μὴ παρῇ...

Ναπολέων Λαπαθιώτης

Η ΠΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ο έρωας του προς την Άμαλιαν Χάινε

Προς τὸν φίλον του Sethe

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1816

«Δὲν μ' ἀγαπᾷς! Πρέπει πολὺ πολὺ σιγὰ νὰ προσφέρῃς τὴν
τελευταίαν αὐτὴν λέξι. Ὅταν μ' ἀγαποῦσες νόμιζα πως βρισκομαι
στὸν Παράδεισον, τώρα ὅμως μὲ ρίχνεις στὴν αἰώνια τῆς κόλασης φω-
νιά! Ἀχ! Ἄν μποροῦσες νὰ δῇς τώρα τὸν φτωχὸ σου φίλο κατὰ
πρόσωπον, θάβλεπες πόσο χλωμός, καταβεβλημένος καὶ ἀξιολύπητος
εἶμαι καὶ θὰ μὲ δικαιολογούσες γιὰ τὴν μακριὰ μου σιωπὴ καὶ θὰ
θαύμαζες ἀμέσως ὁ ἀπέναντί μου θυμὸς σου. Τὸ καλλίτερον ὅμως
ἔδωκε ἂν μποροῦσες νύρκηνες μὴ ματιά στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.
Θὰ μ' ἀγαποῦσες πολὺ περισσότερο. —Στὸ διάβολο ἡ ψυχὴ μου,
ὅμως, σὲ τὸ δῆμο τὸ σῶμα μου, ἐγὼ γιὰ μὲ διαλέγω τὴν πῶ ὡμ-
μοφι γυναῖκα!

Δὲν φοβῶμαι, Χριστιαν; Φοῖσε, κ' ἐγὼ φοβιῶμαι... Κάψε τὸ γράμμα
μου! Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἔγραφα ἐγὼ τὰ
λόγια αὐτά. Ἐνας χλωμός ἀνθρώπος καθότανε στὴν καρδέλα,
ἐκείνος τάχα. Μὴ φουσᾷ τόσο δυνατὰ, ἔχτισα ἓνα ὥραϊο σπιτάκι
ἀπὸ καρπὰ καὶ στὴν κορυφὴν τοῦ καθόμαι ἐγὼ καὶ κρατῶ στὴν
ἀγκυλιά μου, ἐκείνην! Κῦτταξε, Χριστιαν, μόνον ὁ φίλος σου θὰ
μποροῦσε νὰ ρεῖν τόσο ψηλὰ τὸ βλέμμα του, τὸν ἀναγνωρίζεις;
Βέβαια, δὲν σοῦ φαίνεται σὰν νὰ πλησιάζει ἡ καταστροφή του;

Ἀλλὰ κ' ἐνὶ μολὴς μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, πόσον ὥραϊα καὶ μεγα-
λαρεπῆς φαίνεται ἡ κατάστροφή μου, Τ' ὄνομά της, εἶχα πάντα
γὰ σύμβολον, ὅλο μου τὸ Εἶναι, σ' αὐτὴν καὶ μόνο τ' ἀφιέρωσα!

—Εἶμαι ἓνας τρελλὸς παίκτης στὸ σκάκι. —Μὲ τὸ πρῶτο παίξιμο
ἔγρασα τὴν βασίλισσα καὶ ὅμως παίζω ἀκόμα καὶ παίζω γιὰ τὴν βα-
σιλισσα. Νὰ ἐξακολουθῶ νὰ παίζω; Μακριὰ ἀπ' αὐτὴν δλοκλήρω-
χρόνια, αἰσθανομαι τὸν πόθο, βαθεῖα μέσα στὴν καρδιά μου, νὰ
μὲ καίῃ σὰν ἀναμμένο σιδηρὸ καὶ νὰ τὴν καὶ νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν
πόνο τῆς καὶ τὰ μάτια μου δάκρυα νὰ γερῶνουν. Κόντα τῆς ὅμως
ὅλο μου αὐτοῖ ὁ πόνοι θαῦρον βάλσαμον παρηγοριάς, μὲ μιά
τῆς μόνο γλυκειὰ λέξι. Ἀχ! Χριστιαν, δὲν μπορῶ πιά νὰ γράψω,
ὁ πόνοι μου ἐξακολουθοῦν καὶ γίνονται πῶ δυνατοί. Ὁχι φίλη μου!

Καὶ ἡ πῶ καθαρή καὶ ἀδολὴ ψυχὴ, μπορεῖ ν' ἀναφλεχθῇ ἀπὸ τὴν
πῶ μεγάλη ἀσέβεια!

Μὴν εἶσαι κακός, Χριστιαν, εἶμαι πάντα τόσο καλὸς μαζί σου,
ἀλλ' εἶμαι τόσο δυστυχισμένος πού μόνον ἀδύνατο νὰ σοῦ περιγῶ-
ψω τὴν δυστυχία μου! Θέλες καὶ σὺ νὰ μ' ἀπαρνηθῇς; Μιά φωνὴ
μέσα στὴν καρδιά μου μὲ γέλασε, ἄραγε κ' αὐτὴν τὴ φορὰ θὰ βγῇ
παὺ φεύτρα; Χριστιαν, πές μου ναί, ἢ ὄχι; Εἰσαι ὁ μόνος πού μου
ἔχεις μείνει, μίλησε ναί, ἢ ὄχι! Εἰς ὅτι ἔχεις ἱερὸ. Πές μου τὴν ἀ-
λήθειά! Ναί, τότε θὰ ἐλπίζω πως δὲν θὰ μ' ἀπατήσῃ ἡ φωνὴ τῆς
καρδίας μου γιὰ τὴν Μόλη (Άμαλία). Ὁχι;

—Τότε... Γράψε γρήγορα, ἀγαπητὴ Χριστιαν. Ναί, θέλεις;

—Ἐπίσης εἶνε καὶ κατὰ ἄλλο πού νάνει τὴν καρδιά μου νὰ πο-
τῇ. Τὰ ὥραϊα μου ποιήματα πού ἔκαμα γι' αὐτὴν τὰ πῆρανε καὶ
τὰ ἐξημέτερον τόσο μὲ τὸ πείσμα τῆς καὶ ἔπαιξε τόσο ἄσχημα καὶ
τὴν καρδιά μου, ὅπως τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὰ παιχνίδια παίζου-
ναι χαίτουν καὶ τὰ σπάζουν. Ἀλλὰ πιστεύεις, πως ἡ Μούσα μ' ἐβόη-
θησε τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅσο καμμιὰ ἄλλη φορὰ. Εἶνε γιὰ
μένα ἡ πῶ παρηγορὴ φίλη. Εἶνε τόσο γλυκειὰ καὶ τὴν ἀγαπῶ τόσο
πολύ. Ἐλπίζω πως, πολὺ γρήγορα, θὰ σοῦ γράψω κατὶ πού θὰ σ' ἐκ-
κλῇ. Τρελλότητες: Χάινε; θὰ φωνάζεις.

Ἀλλὰ πρέπει νάχω μιά Παναγία, θὰ μὲν χορεύῃ ἡ ἐπουράνιος
τὴν ἐπίγειον; Θέλω νὰ μεθύσω μ' αὐτὴν τὴν σκέψιν. Μόνον σ' ἄτε-
λεῖται βῆμα τὸ μυστήριον θέλω ν' ἀφήσω τὸν πόνο μου νὰ κα-
τακλῇ.

—Πόσον ἄσχημη κ' ἐλεεινὴ μοῦ φαίνεται ἡ Γνώσις μὲ τὰ ρού-
χα αὐτὰ πού ζητᾶνται! Γίνετε σὰν τὰ παιδιὰ, σκεπτόμενα πάντα,
ὄχι νὰ τὸ ἐννοήσῃ! Ὡ! Πτωχὸς τρελλὸς πού εἶμαι!

Ἐρρ. Χάινε

Τὸ τελευταῖο ὄνειρο τῆς ἀγάπης.

[Ὁ Χάινε πρὸς τὴν «Mouche» (Μυγίτσα)]

Λατρετὴ μου, γλυκειὰ Mouche

I

Πῆρα τὸ γράμμα σου καὶ ἡ μεθυστικὴ μυρωδιά του μ' ἔκαμε νὰ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΙ ΜΑΧΑΙ

Αἱ μεγαλεῖται μάχαι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν αἱ
ἐξῆς:

Ἡ μάχη τοῦ Μαρκεζῶνος, τὸ 490 π. χ. κατὰ τὴν ὁποία
11000 Ἀθηναῖον ὑπὸ τὸν Μιλτιάδην ἐνίκησαν τὰς 110000 στρα-
τοῦ τοῦ Σέρξου.

Ἡ μάχη τῶν Θερμοπλῶν, τὸ 480 π. χ. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ
Λεωνίδας ἐπὶ κεφαλῆς 300 Σπαρτιατῶν καὶ 700 Θεσπείων ἀντι-
στάθηκεν ἡρωικά κατὰ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ Περσικοῦ στρα-
τοῦ. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν ἔπεσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τοῦ
πεδίου, πλην ἐνὸς ὁποῖος σὲ ὅλην τὴν ζωὴν ἐθεοορεῖτο ἀτι-
μασμένος.

Ἡ μάχη τῶν Φιλίππων τὸ 42 π. χ. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀκτα-
βιανὸς καὶ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος ἐνίκησαν τὰ ὑπὸ τὸν Βρούττον
καὶ τὸν Κάσιον δημοκρατικὰ στρατεύματα τῆς Ρώμης.

Ἡ μάχη τῆς Σαλὲν, τὸ 451 μ. χ. κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὑπὸ τὸν
Ἀττίλαν Οὐνοὶ κατακτιηταὶ ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν ἡνωμένων Ρω-
μαίων καὶ Βισιγότθων.

Ἡ μάχη τῆς Σοῦρ, τὸ 732 μ. χ. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κάρολος
Μαρτελ κατετρόπισε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ ἔσωσε τὴν Εὐρώπην
ἀπὸ τὸν Ἰσλαμισμόν.

Ἡ μάχη τοῦ Χαστιγκς, τὸ 1066 κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γουλιέλ-
μος μὲ τοὺς Νορμανδούς του κατετρόπισε τοὺς ὑπὸ τὸν Χάρλντ
Ἀγγλοσάξωνας.

Ἡ μάχη τοῦ Λούτζεν, τὸ 1632 κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γουσταῖος
Ἀδόλφος κατετρόπισε τοὺς αὐτοκρατορικοὺς ὑπὸ τὸν Βα-
λενστάιν.

Ἡ ναυμαχία τοῦ 1588 κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰσπανικὸς στό-
λος ἐξ 135 πλοίων κατεστράφη ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸν στόλον καὶ
ἔλασε ἡ Ἰσπανία τὴν θαλασσοκρατορίαν.

Ἡ μάχη τοῦ Γουάστερ, τὸ 1651, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγ-
γλοὶ βασιλόφρονες ἠττήθησαν ἀπὸ τὸν Κρόμβελ.

Ἡ μάχη τῆς Σακροτοῦκς τὸ 1777 κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοὶ
ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἀποικίων, οἵτινες ἀπέκτη-
σαν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ ἱδρυσαν τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

Ἡ μάχη τοῦ Βαλμ, τὸ 1792 κατὰ τὴν ὁποίαν Γερμανοὶ καὶ
Αὐστριακοὶ, οἵτινες εἶχον εἰσβάλει εἰς τὴν Γαλλίαν ἵνα τὴν δια-
μελίσουν ἠττήθησαν ὑπὸ τῆς νεοσύστατου Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Ἡ μάχη τοῦ Ἀούστερλιτς ἢ ἡ μάχη τῶν τριῶν Αὐτοκρα-
τέρων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ναπολέων ἐνίκησε κατὰ κράτος
τοὺς ἡνωμένους στρατοὺς τῶν Ρώσων καὶ Αὐστριακῶν, τῶν
ὁποίων ἠγοῦντο αὐτοπροσώπως οἱ αὐτοκράτορες τῶν δύο χωρῶν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

ΤΟΥ Β. ΖΑΚΟΜΠΣ

Αφού τελείωσε η παρτίδα του μπιλιάρδου στ' παλιό εξοχικό σπίτι, οι δύο άνδρες εκάθισαν κοντά στο παράθυρο που έβλεπε προς ένα απέραντο πάρκο.

— Πώς περνά ο καιρός... είπε ο ένας. Μετά ξη εβδομάδες θ' άρχιζεις το μήνα του μέλιτος.

Ο Σέρ Μπένσον χαλάρωσε καλλίτερα μουρμουρίζοντας κάτι ακατάληπτα.

— Όσο για μέ, προσέθεσε ο Ουίλφριντ Κάρ, έχω χαμουριώ-
ταν, ποτέ μου δεν κατάλαβα αυτές τις ιστορίες. Ήμουν πάντα
πολύ φτωχός, για να πάω με γυναίκα στο λαμό μου. Ή αλήθεια
ήταν πως έχω τύχη, Σέρ. Δεν υπάρχει ίσως στον κόσμο κορίτσι
πειν χαριτωμένο από την Ολίβια.

— Βέβαια, έπεδοκίμασε ο άλλος ήρεμα.

— Είπε τότε καλή, τόσο ευγενική και σε θεωρείς τον τελευταίο
άνθρωπο... είπε γελώντας ο Ουίλφριντ.

Ο εξάδελφός του όμως δεν έγέλασε.

— Φαντάσου νάρε... έξηκολούθησε ο άλλος.

— Πες τίποτε άλλο, ξαναείπε ο Μπένσον.

— Τα δυο ζητήματα συνδέονται, συνεπέρανε ο Κάρ κοιτάζοντας
κατάματα τον Μπένσον. Ο άλλος χωρίς ν' απαντήσει επέταξε το
τσιγάρο του έξω κι' έβλεπε τα μάτια.

— Κατάλαβε; έρώτησε ο Κάρ.

— Θέλεις να πάρω το δρόμο του τσιγαρού;

— Όχι, προτιμώ την πόρτα. Αν έφευγα από το παράθυρο
μπορούσα να δωσω άφορμήν σε έρωτήσεις και ξέρεις τι φλύαρος
πουν είμαι. Γι' αυτό θα σταθής υποθέτω να μ' ακούσεις. Μου χρει-
άζονται τριάντα χιλιάδες φράγκα, και θα μ' έσωσεις.

— Σου είπα χίλιες φορές πως έβαρέθηκα και τα λόγια σου πάνε
χαμένα. Αν έμπλεξες κύταξε να έμπελέςης μόνος σου. Έπρεπε
να προσέχης περισσότερο όταν δίνης αυτόγραφα...

— Έχεις δικίον! Δεν δα το ξανακάνω. Όσο όμως γι' αυτόγραφα,
έχω κάτι για πούλημα... Αν τα θέλεις...

— Αί έκανε ο Μπένσον, κι' έσηκώθηκε. Έκβιασμά!

— Πες το πως θέλεις, το ίδιο μου κάνει. Έχω κάτι επι-
στολές σου και σου τις παραχωρώ για τριάντα χιλιάδες. Ξέρω
κάποιον που εύχρηστος θα τις αγοράζε για να σου πάρη την
Ολίβια.

— Αν έχης γράμματά μου, θα έχης την ευγένεια να μου τα
δώσεις, είπε ο Μπένσον ψυχρά.

— Μου άνηκουν. Μου τάδεσε η κυρία που τις τάγραψε. Και
πρέπει ν' αναγνωρίσης πως δεν είνε και τόσο...

— Αλλά διεκόη. Ο εξάδελφός του έροίχτηκε πάνω του, τον
έπιασε από το λαιμό και τον έπιασε πάνω στο μπιλιάρδο.

— Δεν τάχω μαζί μου, έτραυλσε ο Κάρ, προσπαθώντας να
έλευθερωθή.

— Αφού με, αλλοιώς θα ζητήσω περισσότερα.

Ο άλλος τον έσήκωσε με τα δυνατά του χέρια σαν να ήθελε
να του σπάση το κεφάλι στο τραπέζι. Έξαφνα όμως τον άφησε,
είχε μη ή υπήρετρία κάτι να φέρη. Ο Κάρ έσηκώθηκε γρήγορα.

— Να πως τον έκανε, φίλε μου, είπε ο Μπένσον, ενώ ή υπήρε-
τρία τον έκτύταξε έκπληκτη.

— Τότε δεν έκλήτομαι πως ο άλλος τον έκανε να το πληρώση.

— Θα μου δώσεις τα γράμματα; έρώτησε ο Μπένσον όταν ή
υπηρετρία ξανάφυγε.

— Στην τιμή που σου είπα. Και την τιμήν αυτήν θα την διπλα-
σιάσω, σου τ' όρκίζομαι, αν νομίσης καλό να με ξαναγγίξης με τα
χοντροχάρσι ο.ν. Χαίρε. Και σέβου.

Ήρθε ένα πούρο, το άναψε προσεχικά κι' έφυγε. Ο Μπένσον
περίμενε να κλείση ή πόρτα, κι' έπειτα έκάθησε κοντά στον παρ-
θυρο έξιμοιον φοβερός σιωπηλής λύσας.

Ο βραδυνός άέρας έβγαίνε δροσερός και μυρωμένος.

Ο Σέρ διάκρινε τον έάδερό του που περπατούσε ήσυχος. Διευ-
θύνθηκε προς την έξοδο, έπειτα έφάνηκε σαν να μετανόησε και
ξαναγύρισε κοντά στο παράθυρο. Ο Ουίλφριντ περπατούσε άκομή
υπό το σελήνωφως. Τότε ο Μπένσον σηκώθηκε κι' έβγήκε κι' αυτός...

Το πηγάδι έγκαταλειμμένο από καιρό ήταν κρυμμένο σχεδόν
σε μία γωνία του πάρκου κάτω από πυκνά φυλλώματα. Ήταν μύ-
σοσκεπασμένο με μία σανίδα. Γύρω ήταν σκιά και δροσιά ενώ όλο
το πάρκο ήταν πυρωμένο άκομή από τον ήλιο...

— Ολίβια, γιατί ζητάς να καθήσουμε εδώ, είπεν ο Μπένσον
σταματώντας παραπέρα.

— Ξέρεις πως το αγαπώ πολύ αυτό το μέρος, είνε ή ώραιότερη
γωνία του πάρκου.

— Ναί, ξέρω πως σ' άρέσει να κάθεται στο χείλος, μά δεν είνε
οσστό, μπορείς να γλυτοήσης και νά πέσης.

Παρ' όλα όμως τα λόγια του, ή νέα μ' ένα πήδημα έκάθησε
στην άκρη του πηγαδιού και κάλεσε και κείνον.

— Έλα, θα μείνωμε όσωπου να καπνίσης το πούρο σου, είπε. . .
και για πές μου, δεν έμαθες άκόμη από τον ήλιο...

— Όχι.

— Περιέργη, για την αλήθεια, εξαφάνις! Ξέρεις, θάκανε πάλι
τίποτα χρέη και όπου νάναι θα πάρης κανένα γράμμα του όπως τ'
άλλα να σου ζητά να τον σώσης.

Ο Σέρ έκτύταξε τον καινό του τσιγαρού του χωρίς ν' άπαντά.

— Και τι θα γινόταν χωρίς έσέ, έξηκολούθησε αυτή. Είνε αλή-
θεια πολύ τρελλός, αλλά...

Διεκόη και έβαλλε φωνή τρώμου.

— Τι συμβαίνει; ήρώτησε ο Μπένσον με φωνή που έτρεμε.

— Αχ! πως τρώμαξ!.. και το βραχιόλι μου! το βραχιόλι της
μητέρας το άφησα να πέση στο πηγάδι!

— Μά πως; γιατί; έκανε ο Μπένσον πελιδνός.

— Μου φάνηκε πως άκουσα κάποιον να ψιθυρίζει: «Σέρ! βο-
ήθεια!» και καθώς τρώμαξ άφησα το βραχιόλι μου που κρατούσα
στο χέρι.

— Παραισθήσεις! είπε ο Μπένσον. Σ' έπηρέασε το σκοτάδι.

Πάμε σπίτι και σου υπόσχομαι, αύριο να φροντίσω για το βραχιόλι.

— Και πως θα το πάρω;

— Έννοια σου. Θα τώχης το άργότερο αύριο το πρωί... Πρέ-
πει όμως να μου υπόσχεθης πως δεν θα πής τίποτε κανένος. Έτσι.

— Καλά! Μά γιατί; Μην έχης σκοπό να κατέβης ο ίδιος μέσα;
είπε ή νέα πονηρά.

— Ας επιστρέψουμε τώρα... Και βασίσει σ' έμέ, αφού σου ύπε-
σέθηκα.

Μόλις ήσύχασαν όλοι στο σπίτι, ο Μπένσον κατέβηκε ήσυχα και
διευθύνθηκε προς τους σταύλους. Έπειτα έγύρισε στο δωμάτιό
του και άρχισε να περπατή πάνω και κάτω. Έπί τέλους τυμμένος
όπως ήταν έπεσε στο κρεβάτι και κοιμήθηκε βαριά, ύπνο γεμάτο
ερίπλητες...

Το πρωί πριν σηκωθεί κανείς κατέβηκε στις μύτες των ποδιών,
άνοιξε την έξω πόρτα και βγήκε στον κήπο. Σε λίγα βήματα συ-
νάντησε ένα ψηλό άνδρα με κόκκινα μαλλιά.

— Είνε όλα έτοιμα, Γιώργη; έρώτησε ο Σέρ.

— Μάλιστα, κύριε. Ο Μπόμπ έφρόντισε για όλα.

— Ένας άλλος άνδρας έφάνηκε στη θύρα του σταύλου κρατώντας
ένα δέμα χονδρό σχοινί κι' ένα χάλκινο κηροστάτη.

— Είνε για να δοκιμάσω τον άέρα του πηγαδιού, έήχησε ο
Γιώργης. Αλλά με συγχωρείτε, κύριε, άλλο ήθελα να πά πως φαι-
νεσθε πολύ κουρασμένος, γλωμός. Αν μ' άφίνατε να κατέβω έγώ...

— Όχι, είπε ο Μπένσον ήρεμα.

Και οι τρεις άνδρες διευθύνθηκαν προς το πηγάδι.

Ο Μπόμπ έβριζε κάτω το σχοινί κι' έβγαλε από την τσέπη
του έναν σπάγγο να δέση το κέρι.

Ο Μπένσον άναψε το κέρι και το κατέβασε ο ίδιος. Από μία
ταλάντευσι όμως του κηροστάτη, ο σπάγγος έκάηκε και το κέρι
έπεσε στο βάθος.

— Τρέχω να φέρω ένα άλλο, είπεν ο Γιώργης και έτοιμαζόταν
να φύγη.

— Όχι. Το πηγάδι δεν έχει τίποτε, είπε ο Μπένσον. Μείνε εδώ.

Και άρχισε να ξεπύνεται.

Οι δυο άνδρες τον έκτύταξαν με περιέργεια.

— Ο κύριος δεν φαίνεται καλά, ξαναείπε ο Γιώργης. Αν μ' ά-
φηνε να κατέβω έγώ.

— Αλλά ο Μπένσον τον έκτύταξε έτσι που δεν ετόλμισε να εξα-
κολουθήση. Έδεσε το σχοινί γύρω στη μέση του κι' έκάθησε στο
χείλος του πηγαδιού.

— Θα φωνάξω μόλις φθάσω στο νερό, είπε, και τότε θ' άφήσετε
άκομή τρία μέτρα για να μπορώ να κατεβώ στο βυθό.

— Πολύ καλά, κύριε, άπήντησαν οι δυο
άνδρες.

Ο Μπένσον πέρασε το ένα πόδι κι' έπει-
τα έμεινε βουβός και
άκίνητος.

Ο υπηρέ-
της άνη-
σύχισε.

— Τι
συμβαίνει
κύριε; τον
έρώτησε.

— Τίπο-
τε: Μόλις
τραβήξω
το σχοινί
να μ' άνε-
βάσετε. Έμπρός.

Το σχοινί έλγυστηκε αιγά έως ό-
του μία ύποκορη φωνή είδοποίησε τους
επάνω ότι ο κύριος τους είχε συναν-
τήση το νερό. Άφησαν άκομή τρία
μέτρα και περίμεναν άνυπόμονοι.

— Μπορεί να πνιγί, έμψήχισε ο
Μπόμπ.

Ο Γιώργης κούνησε μόνο το κε-
φάλι. Πέρασαν λίγα λεπτά άκόμη. Οι
δυο άνδρες άρχιζαν να κυττάζονται
άνήσυχα, όταν ένα δυνατό τράνταγμα

ήλθε από το πηγάδι.

— Είπα, είπε ο Γιώργης, τρέχα να φέρης ένα άλλο σχοινί.

— Έκομμε πάνω απ' το πηγάδι κι' έφώναξε, ενώ ο Μπόμπ έτρεχε
προς τους σταύλους, αλλά μόνο ή ήχώ της δικής του φωνής του
άπάντησε.

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

Μετάφρ. Φλέξ

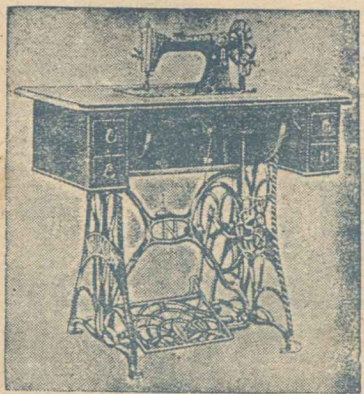
Μετάφρ. Φλέξ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο έλεφαντας ή γκαμήλα και το άλογο σπανίως γεννούν περισσό-
τερα του ενός τέκνα.

Η λέαινα 1, συχνότερα 2-3 και κάποτε 5 ή περισσότερα.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν την τιμήν νά γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχής καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦνται μὲ δόσεις καὶ Μετρητοῖς με τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἐχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραφίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάχια παντὸς εἴδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.
Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀγοράσῃ ἑνὶ ἀρ. ραπτομηχανὰς ἥτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάχραν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἴδους.
Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν.

Πελάται μὴ πτοῦσθαι ἀγοράζειν ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασιλίσσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρόλους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων.

Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων σχημάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς διεκπερ. τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικὸν δραχμὰς... 72.000.000
Ἀποθεματικὸν »... 23.000.000

Ἀγοραπωλησία Συνελλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — Πιστώσεις ἐναντὶ Φοιτητικῶν. — Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων. — Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν. — Χρηματιστικαὶ Ἐντολαὶ. — Χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν καὶ Εἰσπράξεις τοκομεριδίων. — Ἐνοικίσις Χρηματοκιβωτίων. — Καταθέσεις Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ. — Ταμειυτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐπὶ τοσφ 4 οἰο ἐτησίως.

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ὥραϊο δέ ρ. μ. α. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ τὰς κοσμικὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας συνιστάται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10

Θα ἐνδύονται μὲ τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντέλα φορεμάτων. Ἐντὸς τοῦ οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμήμα κορσέδων.

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS
140 W 26 th Street New York N. U.
(Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ-ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΜΟΝΟΝ

ΣΤΟΥ ΖΩΓΓΡΑΦΟΥ, ΕΡΜΟΥ 10

ΕΜΠΟΡΟΙ-ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΑΙ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ-ΙΑΤΡΟΙ-ΔΙΚΗΤΟΡΟΙ-ΜΟΔΙΣΤΑΙ

Γνωρίζετε, φυσικά, ὅλοι σας πὸς ἡ ρεκλάμα εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης σχετικῆς ἐπιχειρήσεως. Ρεκλάμα ὅμως ἐπιπόλαια καμμένη, ἐπιπόλαια δημοσιευμένη, ἐπιπόλαια διαθετομένη πηγαίνει χαμένη, εἶνε σὰν νὰ μὴ γίνεταί.

Γι' αὐτὸ ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ὑποδείξουμε σήμερον ἓνα μέσον διαφημίσεως μοναδικόν, ἀποτελεσματικόν, συμφέρον. Ποιό;

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ἡ ἐβδομαδιαία φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις «Μπουκέτο» τυπώνεται σὲ 35 καὶ πλέον χιλ. καλλιτεχνικά, πολυτελῆ τεύχη, πωλεῖται ὡς κανένα περιοδικόν, περνᾷ στὴν κυκλοφορίαν τὰ 9|10 τῶν ἐφημερίδων, διαβάζεται λυσσώδως στὴν πρωτεύουσα, σταῖς ἐπαρχίας, στὰ πεδία ἀπάτητα ἑλληνικά χωριά, στὸ ἐξωτερικόν, στὶς τέσσαρες ἄκρας τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει Ἑλλην.

Ρεκλάμα δημοσιευομένη στὸ «Μπουκέτο» δὲν πηγαίνει χαμένη. Ἡ ἐφημερίς διαβάζεται μέσα σὲ λίγα λεπτά καὶ ἀπορρίπτεται κατόπιν ἀπὸ τὸν σημερινὸ πολυάσχολο ἀναγνώστη. Τὸ «Μπουκέτο» ὅμως φυλάσσεται στὸ σπίτι, στολίζει διὰ τὰ κοσμικὰ σαλόνια, πολυδιαβάζεται, καταβροχθίζεται, ρουφιέται, εἶνε ὁ φίλος κυριῶν καὶ δεσποινίδων, σοβαρῶν κυριῶν, νέων καὶ γερόντων.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ εἶδε τέτοιες κυκλοφοριακὰς δόξεις. Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἐπέτυχε τέτοιους κυκλοφοριακοὺς θριάμβους.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἀγαπήθηκε τόσο. Φαντάζεσθε συνεπῶς, τί ἐπιτυχία θὰ ἔχη μὴ ρεκλάμα σας ποὺ θὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτό, πόσοι θὰ τὴν διαβάσουν, πόσα μάτια θὰ τὴν δοῦν. Ἰδοὺ καὶ μὴ ἐπίσημος ἐπιβεβαίωσις τοῦ πρακτορείου περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Μπουκέτου» ἐκτὸς ἐννοεῖται τῶν συνδρομητῶν τοῦ καὶ ὅσων φύλλον διδόνται διὰ τοῦ γραφείου μας εἰς ἐφημεριδοπώλας καὶ κινεμάτα.

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαίως ὅτι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπίσημων βιβλίων του, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» πωλεῖται ἐβδομαδιαίως ἀπὸ τῶν εἴκοσι χιλιάδων φύλλον.

Μεθ' ὑπολήψεως

(ὑπ.) Γ. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ Τ. Σ.

Πληρώνουμε 50 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον πωλεῖ ἔστω καὶ ἓνα φύλλον ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅτι πιστοποιεῖ.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ «Μπουκέτο» ἔχει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ ἐξαιρετικῶς.

Τὰ βιβλία κυκλοφορίας καὶ τὰ σχετικὰ δελτία τοῦ Πρακτορείου Τσαγκάρη εἶνε ἀνοικτὰ διὰ πάντα ἀπιστον Θωμῶν! Πηγαίνετε, ἐξακριβώσατε τὴν ἀλήθειαν καὶ κατόπιν σπεύσατε νὰ δώσετε τὴν διαφήμισίν σας στὸ «Μπουκέτο» ἂν θέλετε νὰ διαφημίσετε πραγματικῶς τὰ ἐμπορεύματά σας, τὸ ἐπάγγελμά σας, τὴν εἰδικότητά σας, ἂν θέλετε νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ σᾶς ποῦμε μὲ δύο λόγια.